

Kun globale løsninger baseret på nye principper kan virke

Leder fra LaRouchePAC, 21. november, 2016 – Enhver oprigtig vurdering af den globale situation på nuværende tidspunkt må begynde med en klar erkendelse af, at hele det transatlantiske finanssystem er håbløst bankerot og må erstattes af en helt ny arkitektur. Alle for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er døde, begyndende med Deutsche Bank, Royal Bank of Scotland, samt alle Wall Street TBTF-institutionerne. Wall Streets bankholdingselskaber sidder med \$252 billion i eksponering til derivater, med kun \$14 billion i tvivlsom kapital som opbakning til disse flygtige spilleindsatser. De italienske banker styres af et kriminelt oligarki, mens den italienske befolkning er hårdt ramt af morderiske nedskæringer. Det samme gælder for Frankrig og andre steder i hele Europa.

Det, der er brug for, er et helt nyt kreditsystem, der er baseret på de områder i verden – først og fremmest Eurasien – hvor regulær vækst i produktiviteten finder sted. En sådan global reorganisering er den eneste måde, hvorpå man kan redde hele nationer, der nu er ved at dø. Nøglespørgsmålet er: Hvordan vil betydningsfulde magter, især Kina, Rusland og USA, tilpasse sig til det, der nu er muligt med de omstændigheder, der vokser frem efter Obama? Se det i øjnene: Obama er politisk gift, og jo før, han forsvinder fra den politiske scene, desto tidligere kan de nødvendige ændringer lanceres.

Den umiddelbare genindførelse af Glass-Steagall er naturligvis det afgørende, første skridt, men man må indse, at, som et resultat af de seneste årtiers politik – især i de seneste 16 år med Bush og Obama – er der forrettet en hel del skade, og det bliver vanskeligt hurtigt at rette op på det.

Tyskland kan blive et centralt element i disse ændringer, men kansler Merkel må holde op med at beskytte den transatlantiske

magts allerede døde system. Hun bør give den russiske præsident Vladimir Putin plads til at operere. Hvis Putin og Trump kan etablere direkte kontakt og udarbejde nogle løsninger, vil det fungere. Eurasien opererer allerede på en måde, der styrker reel produktivitet. En stor del af resten af verden lider imidlertid hungersnød. Putin forstår disse succeser i Eurasien – han ved, Asien er langt bedre faren end Europa. Trump har instinktet til den samme forståelse.

Den model, der må vedtages, er de handlinger, som præsident Franklin Roosevelt gennemførte i sine første 100 dage i embedet.[1] Dette vil kræve en del hårde spark fra enige verdensledere. Der er intet alternativ.

Dette var ligeledes et fremtrædende emne under det netop afsluttede APEC-topmøde for statsoverhoveder i Lima, Peru, hvor den kinesiske præsident Xi Jinping også i sin rejse inkluderede statsbesøg i Ecuador, Peru og Chile, og hvor der er en mobilisering i gang for at bygge den trans-oceaniske jernbane, der forbinder Brasiliens atlantehavskyst med Perus stillehavskyst.

(Fra Lyndon LaRouches medarbejderdiskussion, søndag, 20. nov. 2016)

Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver Bankloven af 1933, Glass/Steagall-bankopdelingsloven, 16. juni, 1933.

[1] Se: »Franklin D. Roosevelts første 100 dage – med hans egne ord« <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330>

Xi Jinpings hovedtale ved APEC-ledertopmødet i Lima, Peru: 'Styrkelse af partnerskab for større fremdrift af vækst'

Det følgende er uddrag af den kinesiske præsident Xi Jinpings hovedtale for Asien-Stillehavsområdets Økonomiske Samarbejde (APEC) ledertopmødet i Lima, Peru, 19. november, 2016. Hele talen kan læses her:

<http://www.globaltimes.cn/content/1019023.shtml>

I dag er vi kommet til Lima fra hele verden for at forfølge de samme mål om velstand for det asiatiske Stillehavsområde ...

For to måneder siden afholdt vi et succesrigt G20-topmøde i Hangzhou, Kina, hvor jeg selv og andre ledere førte dybtgående diskussioner og nåede frem til en vigtig konsensus omkring betydningsfulde spørgsmål, som verdensøkonomien konfronteres med ... Vi aftalte, at, stedt over for risici og udfordringer, må alle parter arbejde sammen i partnerskabets ånd om win-win-resultater, for at styrke koordineringen af makroøkonomisk politik og finde kreative måder til ansporing af vækst ...

For at en regional handelsaftale skal vinde bred tilslutning, må den være åben, inkluderende og til alles fordel. Vi må etablere en ramme for regionalt samarbejde, der fremviser jævnbyrdig rådslagning, fælles medvirken og fælles fordele. Et lukket og ekskluderende arrangement er ikke det rette valg.

I denne sammenhæng er opbygningen af et Frihandelsområde for

det asiatiske Stillehavsområde (FTAAP), som rammende af erhvervssamfundet anses for at være APEC's drøm, et strategisk initiativ, der er afgørende for det asiatiske Stillehavsområdes velstand på længere sigt ...

På et globalt plan er en ny runde af en revolution inden for videnskab, teknologi og industri og globale værdikæder i færd med at blive formet på ny. Alle disse udviklinger har føjet nye dimensioner til økonomisk globalisering ...

For det andet, så bør vi styrke sammenhængskraften for at opnå sammenhængende udvikling. Sammenhængskraft udløser potentiale og understøtter sammenhængende udvikling. Vi må opbygge multidimensionalt netværk for sammenhængskraft, der dækker det asiatiske Stillehavsområde. Efter otte år stiller Latinamerika atter op som vært for APEC-mødet. Vi bør gribe denne anledning til at koordinere programmer, der fremmer sammenhængen mellem Stillehavets to kyster, for at støtte og styrke realøkonomien i hele området ...

For tre år siden foreslog jeg initiativet for Bæltet-og-Vejen. Det har til formål at styrke sammenhængskraften for at fremme den frie strøm af produktionsfaktorer og skabe en platform for win-win-samarbejde og fælles fordele for alle. Flere end 100 lande og internationale organisationer har tilsluttet sig eller givet udtryk for støtte til dette initiativ og således skabt en stærk kreds af venner, der er kommet sammen omkring en fælles vision, gensidig tillid og venskab. Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) er nu i drift. Silkevejsfonden er på plads. Flere store projekter er blevet lanceret og genererer enorme økonomiske og samfundsmæssige fordele ... Kina byder alle parter velkommen til at gå med i dette initiativ for at imødegå udfordringer, være fælles om mulighederne og søge fælles udvikling.

For det tredje, så bør vi styrke reform og innovation for at skabe mere intern drivkraft ...

Vi bør skifte vækstmodel, resolut tilpasse økonomisk struktur gennem reform og hæve multi-faktor produktivitet. Vi bør fremskynde koordinering af makropolitik, med fast hånd fremme strukturreformer og forøge den positive afsmitning. Vi bør fremskynde indsatsen for at udforske en ny filosofi, model og kurs for udvikling, aktivere social kreativitet og på markedet flytte vore industrier og produkter op ad den globale værdikæde og udvide rummet for udvikling.

For det fjerde bør vi promovere win-win-samarbejde for at smede stærke partnerskaber ... vi bør forpligte os til at opbygge et fællesskab for en fælles fremtid[,] ... og ethvert forsøg på at underminere eller ekskludere hinanden må afvises ...

I de seneste mange år efter udbruddet af den internationale finanskrise har Kina bidraget med næsten 40 % af den globale vækst og har spillet en nøglerolle i at være drivkraft i den globale, økonomiske genrejsning ...

Vi vil promovere innovationsdrevet udvikling og erstatte gamle faktorer for drivkraft for vækst med nye. Vi vil fortsætte med at forfølge strategien med innovationsdrevet udvikling og intensivere strukturreformer inden for forskning og udvikling for at udskifte en forældet tankegang og fjerne institutionelle forhindringer, fuldt ud gøre indflydelsen af videnskabens og teknologiens rolle i økonomisk og social udvikling gældende og trække på alle kilder til innovation. Vi vil yderligere skabe en pulje af foretagenders, universiteters og forskningsinstitutters bestræbelser, for at aktivere erhvervsorganisationer, folk, markedet og kapitalen til at gøre innovationsbaseret udvikling til drivkraften. Vi vil stimulere nye teknologier, nye industrier og nye foretagender således, at fremskridt inden for innovation vil blive anvendt i økonomiske operationer og forvandlet til nye kræfter, der driver væksten frem.

Vi vil promovere tovejs-åbenhed af høj standard for at levere

win-win-resultater ...

Vi vil intensivere vores afgørende kamp mod fattigdom således, at, frem til 2020, alle de 55,75 mio. mennesker i Kinas landdistrikter, som lever under den nuværende fattigdomsgrænse, vil blive løftet ud af fattigdom ...

Kina har engageret sig forpligtende til fredelig udvikling og en win-win-strategi med åbenhed. Samtidig med, at Kina stræber efter sin egen udvikling, vil Kina også arbejde for at fremme den fælles udvikling af alle lande i det asiatiske Stillehavsområde og skabe flere muligheder for mennesker i vores region.

Erhvervssamfundet, som den mest dynamiske kraft i den globale økonomi, spiller en afgørende rolle som drivkraft bag reform, udvikling og innovation. Jeg håber, I vil tage lederskab i forfølgelsen af win-win-samarbejde og yde nye bidrag til økonomisk vækst i både det asiatiske Stillehavsområde, og i hele verden.

Foto: Kinas præsident Xi Jinping holder sin hovedtale ved APEC-topmødet i Lima, Peru, 19. nov., 2016.

**RADIO SCHILLER den 21.
november 2016:
Den gamle verdensorden kommer**

ikke tilbage// Silkevejen er nået til Syd- og Mellemamerika

Med formand Tom Gillesberg

Lyndon LaRouche: Menneskeheden må ændre Universets adfærd som sådan

Leder fra LaRouchePAC, 20. november, 2016 – Idet Lyndon LaRouche gjorde status over de betydningsfulde, strategiske fremskridt, der i den seneste periode er opnået over hele planeten, og over de fremskridt, der fortsat ikke er realiseret, sagde han i dag til sine medarbejdere, at »det, der finder sted nu, er i vid udstrækning fremskridt, men det er ikke endegyldigt ... vi gør fremskridt, men denne form for fremskridt lever ikke op til menneskehedens behov ... Spørgsmålet er, hvad menneskeheden kan gøre for at ændre universets adfærd som sådan«.

LaRouches dybtgående diskussion er afgørende for at imødegå de udfordringer, som menneskeheden nu konfronteres med.

Ugen sluttede med endnu et ødelæggende nederlag for Obama, denne gang et nederlag for hans frihandelspolitik ved APEC-topmødet i Lima, Peru, i takt med, at det globale tyngdepunkt

skifter over til de succesrige initiativer, som Kina og Rusland tager. Der, hvor vi nu står, sagde Helga Zepp-LaRouche til medarbejdere, er, at

»Jeg mener, vi nu er vidne til en fortsættelse af det meget høje tempo i den dynamik, der har været den fremherskende i de seneste to en halv måned, eller lidt længere, begyndende med Vladivostok-mødet; integrationen af den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) og Ét bælte, én vej; fortsættelsen heraf ved G20-topmødet i Hangzhou; og dernæst ved ASEAN-mødet i Laos; efterfulgt af BRIKS-konferencen i Goa, Indien, i oktober måned; og nu, under APEC-mødet i Lima, Peru.

Det, der står helt klart, er, at tyngdepunktet og magtcentret fuldstændigt er skiftet over til denne dynamik, især med integrationen af Kinas og Ruslands politik. Og hvad der hermed følger er en fortsættende eksplosion af infrastruktur og andre udviklingsprojekter, som, hvis man tager dem samlet set, virkelig er en bjergtagende dynamik, der i løbet af de seneste tre år har fundet sted i et stadigt stigende tempo.

Dette er ganske afgjort verdens kraftcenter i øjeblikket, for det står ganske klart, at de transatlantiske etableringer er fuldstændigt ude af stand til at fatte, at deres model, med globalisering og neoliberal fordeling af rigdom, fra de fattige til de rige, har lidt totalt nederlag. Og de er hverken i stand til at forudsige udviklinger eller håndtere konsekvenserne af sådanne begivenheder som Brexit og valget af Trump.«

Men, den umiddelbart foreliggende udfordring – med at bruge den tidevandsbølge, der nu fejer ind over USA, som det kom til udtryk i præsidentvalget, til endelig at bringe USA med om bord i Verdenslandbroens Nye Paradigme – kræver, at vi erkender og vender vores opmærksomhed mod et langt dybere spørgsmål. I sin diskussion med medarbejdere udtalte LaRouche, i uddrag:

»Jeg ved, at det, vi nu gør, i virkeligheden ikke er så fremragende, selv om det ser strålende ud – For, hvis vi ikke ser disse overliggende overvejelser, som folk forsøger at overse – hvor de siger, 'det når vi til senere, det kommer vi til, lad være med at presse jer selv for meget' – det er det, der bekymrer mig.

Vi er kommet til noget i denne forandring, der nu finder sted, hvor vi sandsynligvis har fået en misforstået selvtillid. Det betyder ikke, at vi som sådan gør noget, der er dårligt, men det betyder, at vi ikke rigtig har fået fat i, hvad det er for et princip, på hvilket menneskeheden fremtid beror ...

Spørgsmålet drejer sig om menneskets iboende natur, som Einstein forstod i visse af sine videnskabelige arbejder. Det gjorde han! Og det er, hvad vi har mistet. Vi gik bort fra denne form for idé og besluttede at satse på en mere økonomisk fremgangsmåde ...

Vi har gjort nogle gode ting. Vi har forbedret kvaliteten af menneskeheden generelt, menneskeheden kvaliteter generelt, på basis af visse projekter, visse ting. Men, vi har mistet spørgsmålet om, hvad meningen med menneskets eksistens er. Det vil sige, af hvilken art er selve eksistensen, selve arten af det mulige menneske?

Det, vi gør, er godt, i vid udstrækning; i visse dele af verden og inden for visse af livets aspekter. Men, det er ikke det, menneskeheden rent faktisk har behov for. Mennesket må vide, hvad begrundelsen for mennesker, for menneskelige væsner, er, noget, der aldrig bliver forstået af blot og bart dødelige mennesker, der ser på sig selv i en sådan kategori ...

Hvad er betydningen, den iboende betydning, af et menneske? Af **ethvert** menneskes eksistens? Eller af alle mennesker?

Det, der nu finder sted, er i vid udstrækning fremskridt – men det er ikke endegyldigt ...

Det vi har med at gøre, er spørgsmålet: Hvad er skabelsens natur? Spørgsmålet er, hvad er den fundamentale mening med mennesket? Hvad er menneskeslægtens natur, som en universel ting? Universet er organiseret, og man må derfor tænke på et univers, der er iboende organiseret. Ikke praktisk organiseret, men iboende organiseret ...

Folk ved ikke, hvad det er, der får universet til at fungere. Hvad er det, der er karakteristisk for menneskeheden, og som gør den overlegen i forhold til alt, hvad vi ved om alle former for dyr ...?

Vi gør fremskridt; men denne form for fremskridt er ikke tilstrækkelig til at opfylde det, der kræves af menneskeheden. Der er noget i universet, der kontrollerer og bestemmer universets betydning, som en mission.

Hvad er det, der får universet til at gøre, hvad det gør for menneskehedens funktion som sådan? Spørgsmålet er, hvad menneskeheden kan gøre for at ændre universets adfærd, som sådan?»

Foto: Mennesket og Universet – Universet, og mennesket.

**Friedrich Schiller:
»Favnet være millioner!
Søg op over stjerners hær!«**

En af de ting, som Friedrich Schiller skriver i sine Breve om Menneskets Æstetiske Opdragelse, er, at man bør indgive i verden kursen mod det gode, og han fremfører, at, selv om vi lever i vort århundrede, så bør vi ikke være skabninger af

vort århundrede – at det, vi må give til menneskeheden, er det, menneskeheden har brug for, og ikke det, menneskeheden lovpriser. Jeg mener, at dette i særlig grad er passende for de omstændigheder, vi i dag konfronteres med, hvor der er en mulighed for at forme fremtiden; men det er en mulighed, som vi meget hurtigt må gribe, og den eneste måde, hvorpå vi kan gribe fremtiden, er ved at operere på et meget højere plan, end de fleste mennesker gør.

Download (PDF, Unknown)

De ‘lamme ænders’ revolte i Berlin: Historiens musik spiller andetsteds. Af Helga Zepp-LaRouche

19. november, 2016 – De store bølger af hysteri i die-hard pro-atlantiske kredse og i massemedierne, som allerede kom rullende før det amerikanske valg, har nu nået hidtil usete højder, siden Donald Trump blev valgt, og giver os en klinisk indsigt i disse menneskers mentale tilstand og opfattelse af demokrati. De foretrækker tydeligvis en præsident Hillary Clinton og en Tredje Verdenskrig som følge af hendes erklærede politik for Syrien, end de vil have en potentiel forbedring af de russisk-amerikanske relationer, som er uundværlig for etableringen af verdensfred og for opnåelse af positive løsninger for Syrien og Ukraine.

Det er i sandhed bemærkelsesværdigt: Efter at det lykkedes den forstødte præsident Obama at finde tre dage til at bo på Berlins Hotel Adlon og dinere og tale med sin veninde Angela Merkel, og dernæst afholde et minitopmøde mellem de selvudnævnte europæiske »Seks«, besluttede de to af dem – sammen med de andre statsoverhoveder – at forlænge sanktionerne mod Rusland i endnu et år. Disse ikke-så-sikre andre var den franske præsident François Hollande (popularitetsscore 7 %), den italienske premierminister Matteo Renzi (den sandsynlige taber i den italienske folkeafstemning den 4. dec.), den spanske premierminister Mariano Rajoy (midlertidigt statsoverhoved for en minoritetsregering), samt den ulykkelige britiske premierminister Theresa May. Det er tvivlsomt, om de, med dette træk for at gøre sig selv til et bogstaveligt direktorat for Den europæiske Union, og dernæst dekretere en politik, som halvdelen af EU-medlemslandene er imod, vil bidrage til sammenhæng i EU.

Disse selvudnævnte »Seks« har tydeligvis endnu ikke fattet, at deres variant af neoliberal politik, baseret på konfrontation med Rusland og Kina, blev stemt ud i Brexit-afstemningen i juni og i det nylige, amerikanske præsidentvalg. De har ikke forstået, at en situation har udviklet sig i den transatlantiske verden, der påkaldes i den Amerikanske Uafhængighedserklæring: nemlig, at, hvis regeringerne er blevet »ødelæggere« »af formålet« med deres mandat – mere specifikt det, at garantere de umistelige rettigheder til liv, frihed og stræben efter lykke – da er det folkets ret, ja, faktisk »dets pligt«, at ændre eller ophæve en sådan regering. Det »lange tog af overgreb og ulovlige tilegnelser (af magt)«, som uddybende forklares i Uafhængighedserklæringen, svarer præcis til det, som de mennesker, Hillary Clinton så foragteligt har kaldt »kurven af ynkværdige«, har måttet udstå under Obamas politik – overgreb og ulovlig tilegnelse af magt, som de ikke ønskede, skulle fortsætte under en Hillary Clinton.

De selvudnævnte Seks, og frem for alt, de totalt gale medlemmer af medierne, der selv ikke viger tilbage for at udstede trusler mod Trump, forklædt som humor, er så fængslede i deres egen ideologi, at de ikke kan fatte denne revolutions dimension af naturlig lov.

Alligevel skriver *New York Times* den 18. nov. i en artikel på avisens forside med overskriften, »Idé i Trump-skala for en ny præsident: Byg noget inspirerende«. *Times* erklærer korrekt, at Trump kun kan forene landet, hvis han sætter gang i store infrastrukturprojekter, hvis lige er blevet totalt ignoreret i de seneste årtier. Han må bygge moderne versioner af Franklin D. Roosevelts Golden Gate Bro, Hoover-dæmning og Lincoln-tunnel. Dernæst opremsede »rekordernes avis« Roosevelts mest betydningsfulde projekter. Men artiklen er selvfølgelig langt bag efter Lyndon LaRouches program, hvor han i 2015 offentliggjorde et forslag om at bygge den Nye Silkevej i USA – et program for storstilet infrastrukturbyggeri og genindustrialisering – som ville integrere USA i Verdenslandbroen.

APEC-topmødet

I mellemtiden går »win-win-samarbejdet« for udviklingen af den Nye Silkevej fremad med syvmileskridt. Det er *det* fremherskende emne for topmødet i Asiatisk Stillehavsområdes Økonomiske Samarbejde (APEC) i Lima, Perus hovedstad, den 19.-20. nov., hvor den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin, så vel som også den japanske premierminister Shinzo Abe, vil deltage, og hvor de også vil holde bilaterale møder. Abe havde på forhånd holdt et møde med nyvalgte præsident Trump og havde givet udtryk for dennes fremragende lederskabsevner.

Præsident Xi havde aflagt statsbesøg i Ecuador og Chile forud for APEC-topmødet, og har et statsbesøg i Peru på dagsordenen efter topmødet. Præsident Xi og Ecuadors præsident Rafael Correa aftalte et »Omfattende Strategisk Partnerskab« mellem

deres to nationer, og som omfatter fast, vidtrækkende udveksling og samarbejde inden for en bred vifte af områder. Blandt disse er en styrkelse af produktiv investering, udviklingen af relationer inden for økonomi og handel, økonomisk samarbejde og samarbejde inden for videnskab og teknologi. Kina har allerede leveret generøs hjælp til genopbygning af bygninger og steder, der blev ødelagt i det alvorlige jordskælv i april i år.

Præsident Correa gav veltalende udtryk for sin tak til Kina, hvor han understregede, at de to lande tænkte ens. Kina ønsker at bygge sin økonomi på et fundament af innovation; Ecuador søger at gå frem fra at være eksportør af varer og til at blive en vidensbaseret økonomi. Uden kinesisk finansiering og overførsel af teknologi ville dette ikke være muligt. I en fælles erklæring aflagde de løfte om at samarbejde om virkeliggørelsen af store projekter inden for områderne olie, gas, minedrift, infrastruktur, vandforsyning, omdirigering af vand, kommunikation, finanssektoren, landbrug, petrokemisk produktion, skibsbyggeri, metallurgi, papirfremstilling og opførelse af en ny videnskabs-by. I sin tale understregede præsident Correa, at præsident Xis statsbesøg var den vigtigste begivenhed i Ecuadors historie. Kan man forestille sig kansler Merkel rejse på statsbesøg til Grækenland med et sådant program? Sandsynligvis ikke. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble bliver rød i ansigtet, når en journalist spørger om delvis gældftergivelse – som han gjorde det ved en konference for bankierer i Frankfurt – og dernæst dekreterer, at grækerne har levet over evne. Dette i lyset af den kendsgerning, at Trojkaens nedskæringspolitik har drevet 45 procent af grækerne ned under fattigdomsgrænsen. Den transatlantiske sektors politik er ikke »win-win«, men derimod »tab-tab« – med mindre, selvfølgelig, man er bankier eller selskabsdirektør. Nu, hvor Obamas frihandelsaftale for Asien, TPP, er lige så død som TTIP-aftalen for det atlantiske område, er det det kinesisk udarbejdede, inkluderende Frihandelsområde for det Asiatiske Stillehavsområde (FTAAP) og

det Regionale Omfattende Partnerskab (RCEP), som er på dagsordenen.

Som svar på uansvarlige medieartikler om disse handelsaftaler har officielle russiske og kinesiske talsmænd understreget, at de på ingen måde tilsigter at udelukke eller isolere USA. *Xinhua* citerede det Kinesiske Udenrigsministeriums talsmand, Geng Shuang, for at sige, at Kina ikke vil tage en ledende rolle i hverken FTAAP eller RCEP, og at handelsaftalerne er foreslået for samarbejde, og ikke for at modarbejde hinanden. Kontrasten til Obamas »USA sætter reglerne« kunne ikke være tydeligere.

Et andet vigtigt spørgsmål, som vil blive diskuteret på APEC-konferencen, er byggeriet af den bi-oceaniske jernbane fra Brasilien til Peru, fra Atlanterhavet til Stillehavet, som også vil blive bygget med hjælp fra Kina, og hvis opførelse er et vigtigt skridt i det latinamerikanske kontinents infrastrukturudvikling.

Kontrasten mellem de to paradigmer, mellem den Nye Silkevejs »win-win«-perspektiv versus Obamas og Merkels »vestlige værdifællesskab«, kunne ikke stå skarpere over for hinanden. Med førstnævnte paradigme arbejder nationer for deres fælles udviklings gensidige gavn. Med sidstnævnte er der megen snak om demokrati, frihed og menneskerettigheder, men en øredøvende tavshed omkring droneangreb, regimeskift mod legitime regeringer med hjælp fra terrorgrupper, total overvågning og livsforkortende nedskæringspolitik.

Som Abraham Lincoln engang sagde: »Man kan narre en del af folket hele tiden, og hele folket noget af tiden; men man kan ikke narre hele folket hele tiden.«

Det er på høje tid, at Tyskland befrier sig fra imperiedominansens fantasigreb, det være sig under diktat fra Washington og London, eller under afledningen med »mere Europa«. Menneskehedens fremtid kan udelukkende kun ligge i et

totalt nyt paradigme, der tjener én menneskeheds interesser og respekterer international lov – et paradigme, med hvilket hvert eneste menneske på denne planet kan udvikle sit potentiale. Og dét er præcis grunden til, at vi må samarbejde omkring den Nye Silkevej.

To af 'de lamme, transatlantiske ænder', Obama og Merkel, under førstnævntes besøg i Berlin.

Mens USA vender Sydamerika ryggen, bygger Kina broer i Sydamerika

19. nov., 2016 – I en artikel den 16. nov. i *Financial Times*' »efter BRIKS«-forum for gæsteskrivere om fremvoksende nationer, beskrev Kevin Gallagher, en universitetsprofessor fra Boston ved Pardee School for Globale Studier, hvordan Kina i stigende grad er i færd med at opbygge økonomiske relationer med latinamerikanske lande på et tidspunkt, hvor Obamas USA vender Latinamerika ryggen.

Gallagher skrev: »Fra 2003 til 2013 oplevede Latinamerika et 'kinesisk boom' og registrerede en økonomisk vækst på 3,6 pr. år – højere end nogen anden periode siden 1970'erne. Området har sendt jernmalm, sojabønner, olie, kobber og andre råvarer til Kina i hidtil usete mængder. Nu, hvor Kinas økonomi er i en overgangsperiode, er efterspørgslen på disse råvarer imidlertid faldet, og det samme gælder de latinamerikanske økonomier ... Snarere end en mur, har Kina bogstavelig talt bygget broer i området i mere end et årti. Ifølge research, vi

har gennemført sammen med Inter-Amerikansk Dialog, forsyner Kinas to udviklingsbanker latinamerikanske regeringer med mere finansiering, end de Washington-kontrollerede Verdensbanken og Inter-Amerikansk Udviklingsbank tilsammen. Oven i denne bilaterale finansiering, har Kina etableret en familie af fonde til infrastruktur og industri i Latinamerika, svarende til \$35 mia., inkl. en Kina-LAC Investeringsfond til Industrisamarbejde, til \$20 mia., og en Kina-Latinamerika Infrastrukturfond til \$10 mia. Desuden pumpede Kina yderligere \$5 mia. i Kina-Latinamerika Samarbejdsfonden, der blev etableret i 2014.«

Den 18. nov. beskrev en lignende artikel for Associated Press, »Mens Trump taler om mur, bygger Kina broer til Latinamerika«, af Joseph Goodman, at, »i Ecuador, en dollar-økonomi, der kæmper med en dyb recession, indviede Xi den 18. nov. landets største vandkraftsdæmning, der blev bygget af et kinesisk selskab og betalt for med nogle af de næsten \$8 mia. som er udlånt til landet siden 2007«. Og også, »i Venezuela underskrev chefen for det statsstyrede China National Petroleum Corp. den 17. nov. en aftale til \$2,2 mia. om i fællesskab at styrke olieproduktionen, som er nødvendig for at løfte OPEC-nationen ud af en krise, der er mærket af en alvorlig fødevaremangel og en trecifret inflation«, skrev Goodman og citerede landets præsident: »'Vi overrækker al vor tak for al den støtte, I har givet Venezuela under de vanskelige år 2014, 2015 og især 2016', sagde en tydeligt glad præsident Nicolas Maduro ved underskrivelsesceremonien. 'Vores storesøster Kina har ikke overladt Venezuela til sin egen skæbne i disse vanskelige tider.'«

En langt mere overbevisende analyse end disse her nævnte har den tyske statskvinde, Helga Zepp-LaRouche, leveret i sin analyse af den flok på seks 'lamme atlanterhavsænder' – Obama og fem europæiske ledere – i sin seneste lederartikel til avisen *Neue Solidarität*, »De 'lamme ænders' revolte i Berlin: Historiens musik spiller andetsteds«

<http://www.solidaritaet.com/neuesol/2016/47/hzl.htm> (kommer på dansk her på hjemmesiden).

Foto: Kinas præsident Xi Jinping og hans hustru, Peng Liyuan, vinker farvel fra deres fly, da de forlader Quito, Ecuador, fredag, den 18. nov., 2016. Xi var i Ecuador i 2 dage før han rejste videre til Peru, for at deltage i APEC-topmødet.

Kina byder USA under Trump velkommen til at gå med i AIIB

19. nov., 2016 – Kina har hilst den antydning, baseret på udtalelsen fra James Woolsey, der har rådgivet Donald Trump i udenrigspolitik, om, at den nye amerikanske administration kunne tænkes at tilslutte sig Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), velkommen. Woolsey har henvist til Obamas afvisning af at tilslutte sig AIIB fra starten, som en »strategisk fejltagelse«.

China Daily skriver i dag i en lederartikel, at amerikansk politik selv var skyld i, at Kina tog initiativ til AIIB, ved at »trække IMF's kvote-reform ud, hvorved udviklingslandene ville få mere indflydelse i denne organisation«. Lederartiklen fastslår, at USA »tilskrev sin opposition mod at tilslutte sig den nyligt dannede investeringsbank bekymring for, at banken ikke ville leve op til eksisterende, internationale standarder, til trods for, at bankens medlemmer har forpligtet sig til at samarbejde for at sikre, at den følger de bedste ledelsesstandarder og -praksisser, gennemskuelighed og spørgsmål vedr. miljø og arbejdsmarked. Den holdning, som den afgående administration vedtog, afslører ganske enkelt dens

sande bekymring for, at AIIB ville udfordre eller reducere de amerikansk dominerede Bretton Woods-institutioners, såsom Verdensbankens, indflydelse.

Artiklen fortsætter, »Fakta er, at den tilgængelige finansiering fra Verdensbanken og Asiatisk Udviklingsbank slet ikke er tilstrækkelig for det massive behov for infrastruktur i Asien. Snarere end at konkurrere med disse institutioner, er AIIB udtænkt til at kompensere for den utilstrækkelige, internationale, finansielle støtte til infrastrukturudvikling og regional sammenhængskraft i Asien. Den foreslåede investering i de asiatiske sektorer for transport, energi og telekommunikation tilbyder ligeledes enorme erhvervsmuligheder for selskaber fra medlemslandene – hvilket er én af grundene til, at mange af Washingtons allierede i Vesten, såsom Storbritannien, Italien og Tyskland, har tilsluttet sig AIIB, på trods af opposition fra USA.«

Artiklen konkluderer: »Men, som det kinesiske mundheld siger, så er det aldrig for sent til at udbedre folden, efter man har mistet et får.« USA har intet at tabe ved at blive medlem af AIIB, der bygger på præmisserne om åbenhed, inklusion og gennemskuelse. USA kan også spille en mere konstruktiv rolle ved at blive medlem end ved at stå udenfor. At gå med i AIB ville være et godt signal fra den nye Trump-administration om, at USA er mere villig til at agere som en ansvarlig, global magt.«

Foto: Jin Liqun, AIIB's første præsident, forlader talerstolen under åbningsceremonien for AIIB i Beijing den 16. januar, 2016.

LaRouches ideer var med til at skabe massebevægelse i Peru for Kinas bi-oceaniske jernbaneprojekt

18. november, 2016 – På den anden dag for den XXIII nationale konference for Sammenslutningen af Peruvianske Økonomer, hvor Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche holdt åbningstalen den 17. nov., blev der afholdt et parallelt møde for at presse på for den omgående vedtagelse af Kinas foreslåede bi-oceaniske jernbanekorridor, hvor en sydamerikansk, transkontinental jernbanelinje skal bygges fra Brasilien til Peru. Sammenkomsten af 400 personer i Pucallpa, i det østlige Peru, blev arrangeret som et offentligt møde i Perus nationale kongres' transportkomite, af hvilken otte medlemmer var rejst fra Lima til Pucallpa for denne anledning. Flere regionale guvernører, inkl. fra værtsdistriktet Ucayali, samt borgmestre, var ligeledes til stede, sammen med flere folkelige organisationer og erhvervsgrupper, såvel som også en stor delegation fra Sammenslutningen af Økonomer (hvis nationale konference fortsatte i nærheden). Hundreder af DVD-kopier med Zepp-LaRouches præsentation dagen før blev uddelt til de tilstedeværende af Ucayalis Sammenslutning af Økonomer. Perus betydeligste, nationale presse og Tv-medier var også til stede.

Alle de tilstedeværende kongresmedlemmer talte meget stærkt til fordel for jernbaneprojektet, hvor flere af dem fordømte regeringen Pedro Pablo Kuczynski (PPK) for at blokere projektet og trække den detaljerede forundersøgelse ud, en forundersøgelse, der allerede var blevet udarbejdet og overgivet til den peruvianske regering af det kinesiske selskab CREEC. En af dem, kongresmedlem Carlos Tubino fra »Fujimorista« Fuerza Folkepartiet (der blev slået i det nylige

præsidentvalg af Boston-bankierpartiet PPK), angreb aggressivt dem, der holdt CREEC-undersøgelsen tilbage og på anden vis saboterede jernbaneprojektet, for at gøre sig skyldige i forræderi og give efter for pres fra bankierer og andre udenlandske indflydelser. Han meddelte, at, umiddelbart efter sin tilbagekomst til Lima, ville han indkalde til en høring i den nationale Kongres om jernbaneprojektet og ville kræve PPK's transportministers tilstedeværelse til besvarelse af spørgsmål.

Ucayali Udviklingsfront, en regional folkelig organisation, gik med i massemobiliseringen ved at true med en regional strejke, hvis jernbaneprojektet ikke omgående startes op. Også Ucayalis guvernør talte stærkt til projektets fordel. Den 400 personer store forsamling hørte også en detaljeret rapport om de tekniske detaljer og forundersøgelser af projektet fra Justo Vargas, en rådgiver til Ucayalis guvernør og en ledende arrangør af Økonomsammenslutningens konference, og som også har været i Kina tidligere på året for at mødes med CREEC og andre. Alt i alt talte henved 18 personer – inkl. *EIR's* repræsentant i Peru, Luis Vasquez, – på det eksplosive møde, hvoraf 16 udtrykte absolut støtte til projekt; to rejste »miljø«-forbehold.

I løbet af mødet foreslog lederen af Ucayalis Økonomsammenslutning at vise hele videoen med Helga Zepp-LaRouche fra dagen før, men fik at vide, at der ikke var tid, og at han i stedet kunne briefe forsamlingen. Det gjorde han og uddelte dernæst på stedet, og ligeledes blandt økonomerne, henved 200 DVD'er, som de havde produceret, med hendes tale. De cirkulerede også hundreder af kopier af den 60 sider lange pamflet med uddrag af *EIR's* specialrapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, og som også indeholdt et specialtillæg for lejligheden, af Lyndon LaRouches *Fire Love*.

Efter Zepp-LaRouches præsentation i går kom flere konferencedeltagere op til LaRouche-repræsentanter for at bede om kopier af hendes tale, gav udtryk for stærk interesse for

de spørgsmål, hun har rejst, og bad om opfølgningsmøder, osv. En længere præsentation, der ligeledes blev givet i går af Luis Vasquez Medina, *EIR's* hovedrepræsentant i Peru og mangeårig leder af LaRouche-bevægelsen, fokuserede på de programatiske detaljer omkring de forskellige jernbane- og integrationsprojekter, der skal opkoble hele kontinentet til Verdenslandbroen, såvel som også de historiske rødder til denne fremgangsmåde i Hamiltons tradition, som går tilbage til det netværk fra det 19. århundrede i USA og Peru, der samarbejdede om netop sådanne projekter. En tredje præsentation af en LaRouche-repræsentant blev programsat til aftenen den 18. nov., af *EIR's* David Ramonet, hvor emnet bliver Vernadskij, infrastruktur og biosfæren.

(Vi anbefaler læsning af EIR-artiklen: »The World Land Bridge: Rediscovering The Americas«, af Dennis Small, september, 2014, http://larouchepub.com/eiw/public/2014/eirv41n36-20140912/04-12_4136.pdf)

Foto: Peru Rail; strækningen, der kører til den arkæologiske by Macchu Picchu.

Trump vælger Michael Flynn som national sikkerhedsrådgiver

18. nov., 2016 – Den nyvalgte præsident Donald Trumps overgangshold meddelte i dag, at, blandt andre udnævnelser, har Trump valgt den pensionerede generalløjtnant fra hæren, Mike Flynn, som sin nationale sikkerhedsrådgiver.

»Det glæder mig, at generalløjtnant Michael Flynn vil være ved

min side i arbejdet på at nedkæmpe radikal, islamisk terrorisme, styre geopolitiske udfordringer og sikre amerikaneres tryghed hjemme og ude«, sagde nyvalgte præsident Trump, iflg. en udtalelse, der er udlagt på overgangsholdets webside. »General Flynn er en af landets fremmeste eksperter inden for militære spørgsmål og efterretningsspørgsmål, og han vil blive et uvurderligt aktiv for mig og min administration.« Flynn er »den bedste efterretningsofficer i sin generation«, sagde pensionerede general Barry McCaffrey til NBC News i går, da muligheden for Flynns udnævnelse første gang blev rapporteret. »Han er en god fyr. Han er objektiv. Han er barsk.«

Flynn kom tidligt ud som verbal tilhænger af Trump, og nyhedsmedierne er tydeligvis ikke glade for dette, hvilket ganske tydeligt fremgår af flere rapporter siden i går. *Washington Posts* rapport om Flynn, f.eks., er typisk derved, at den ikke er meget andet end en lang liste af fordømmelser.

Men det, de måske i virkeligheden er vrede over, er, at Flynn var med til at afsløre præsident Obamas rolle i at sprede jihadisme i hele Mellemøsten, med den hensigt at bruge det som et instrument til regimeskift. Flynn udtalte sig offentligt, efter at en rapport fra Forsvarets Efterretningstjeneste (DIA) i 2012, der forudsagde spredningen af jihadisme i stil med ISIS som en konsekvens af USA's politik, blev udgivet i 2015 via Loven om Informationsfrihed. »Der er en mulighed for, at der etableres et erklæret eller ikke-erklæret, salafistisk fyrstendømme i det østlige Syrien, og det er nøjagtigt, hvad de magter, der støtter oppositionen, ønsker, men det formål at isolere det syriske regime«, lød det i DIA-rapporten. I et interview på Al Jazeera Tv 29. juli 2015 sagde Flynn, at han var overbevist om, at Obama-administrationen med vilje ignorerede DIA-rapporten.

»Det var en overlagt beslutning om det, de gør«, sagde han. Han fortsatte i samme interview med at fordømme den irakiske invasion i 2003 som en »strategisk fejltagelse«, og at den

følgende besættelse skabte betingelserne for jihadi-gruppernes opkomst, inkl. ISIS, og som USA nu bombarderer. »Der er ingen tvivl om, at det irakiske fængselssystem (kørt af det amerikanske militær) blev udklækningsanstalter for det, vi står overfor«, sagde han.

Første afrikanske Silkevejs-Bank skabt

18. nov., 2016 – En aftale om den første, udenlandske, kommercielle bank, etableret under Kinas Ét bælte, én vej-initiativ (OBOR), blev underskrevet i Djibouti den 16. nov. Aftalen om samarbejde om den Internationale Silkevejs-Bank (SRIB) blev underskrevet af Djiboutis finansminister og repræsentanter fra det kinesiske handels- og IT-firma IZP Group og det statsejede China Merchants Group, og kommer efter den første aftale om foretagendet i Beijing i juli måned.

Denne aftale er den første, der bekræfter fordelingen af kapital internt i banken og den første afrikanske bank, som en kinesisk virksomhed har fået licens til. Djiboutis Finansministerium og IZP Group tager hhv. 25 %, mens Silkevejs e-købmænd – et fælles foretagende mellem China Merchant Group og IZP – vil få 20 % 's kontrol.

Præsidenten for SRIB og finansminister for Djibouti, Ilyas Moussa Dawaleh, sagde, at SRIB vil yde favorable finansprodukter [sic] og tjenesteydelser til foretagender i Djibouti og i udlandet, især dem i Kina, og tilføjede, at han håber at »gøre banken til den største bank for udstedelse af kort i Østafrika i løbet af fem år«.

Ruslands udenrigsminister Lavrov: USA's politik for spændinger med Rusland ikke godt for det amerikanske folk

18. nov., 2016 – I går advarede præsident Obama, der nu synes at stå på broen af Titanic sammen med den tyske kansler Angela Merkel, endnu engang den nyvalgte præsident Donald Trump om, at han ikke må ændre noget som helst af det, Obama har gjort i løbet af de forgangne otte år. Med Merkel ved sin side i Berlin sagde Obama til Trump, at han ikke må indgå aftaler med Putin af bekvemmelighedshensyn, »selv om det krænker internationale normer, eller selv, hvis det efterlader mindre lande sårbare eller skaber langsigtede problemer i regioner som Syrien«.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov responderede i går, hvis ikke til Obamas specifikke udtalelse, så til hans holdning, og advarede om, at fortsatte spændinger mellem USA og Rusland ikke gør noget godt for det amerikanske folk.

»Hvis præsident Obama ønsker fortsatte spændinger, er jeg sikker på, det ikke ville være til gavn for det amerikanske folk og for løsninger på globale problemer, fordi meget afhænger af vore to stater«, sagde han til Rossiya 24. »Han [Obama] rådede Trump til at skelne mellem valgfeber og reelt, praktisk arbejde. Det er min fornemmelse, at Obama selv

befinder sig på situationens emotionelle side, og tænker mindre og mindre på, hvordan reelle problemer løses.«

Helga Zepp-Larouche: Vi må handle nu for at gribe den chance, dette valg har skabt!

Heldigvis er frihandelsaftalerne, TPP og TTIP, totalt døde; og det er en god ting, for frihandel gør absolut intet for at forøge arbejdskraftens produktivitet. Det er baseret på det monetaristiske koncept om at købe billigt og sælge dyrt; det er baseret på at outsource billig arbejdskraft til markeder for slavearbejdskraft, og det er netop det, der kvæler forøgelsen af produktivitet ved at cementere betingelserne med maksimal profit på bekostning af arbejdskraften. På den anden side, hvis man ser på de økonomiske modeller, der altid har dannet grundlag for en forøgelse af befolkningens rigdom – det, som Friedrich List, den tyske økonom, karakteriserede som Det amerikanske, økonomiske System, som han satte op som modsætning til Det britiske, økonomiske System – så er den, i øvrigt korrekte, antagelse den, at den eneste kilde til velstand er befolkningens kreativitet. Denne kreativitet, der tager form af videnskabelige og teknologiske opdagelser, transformeres til teknologiske fremskridt, der, hvis de anvendes i produktionsprocessen, dernæst fører til en forøgelse af produktiviteten i både arbejdskraftens og i industriens kapacitet. Dette er den eneste, sande kilde til rigdom.

Vores rolle må være den, at forme USA's regeringsinstitution, fra allerhøjeste niveau.

Leder fra LaRouchePAC, 18. november, 2016; International Webcast – Det står nu helt klart, at hele det tidligere regeringssystem, det gamle system, brat og endegyldigt har nået slutningen. Men spørgsmålet lyder stadig: Hvad skal erstatte det? Og dette er langt fra konkret eller afklaret på nuværende tidspunkt. Det lederskab, som LaRouchePAC har ydet, og fortsat yder, udgør den afgørende faktor i dette spørgsmål – både på den nationale og den internationale scene. Det er meget tydeligt, at dynamikken nu er skiftet over mod det, Xi Jinping har anført med den Nye Silkevej og med samarbejdet med den russiske præsident Vladimir Putin omkring skabelsen af en ny, strategisk og økonomisk, international orden; og det er bestemmende for verdensbegivenhederne i øjeblikket, og som går langt ud over noget, der finder sted på den hjemlige front, internt i USA. Spørgsmålet er, hvordan responderer vi til det?

LaRouchePAC fortsætter med at lede; og, som vi diskuterede i mandags, så var dette en meget vigtig uge. Kongressen samledes igen – selv om det kun var for nogle få dage; men, på stedet dér, for at byde medlemmerne af USA's Kongres velkommen, så snart de vendte tilbage til Washington, var nogle af vore førende aktivister fra Larouche Political Action Committee (LPAC). Vi havde en dag med aktioner på stedet ved Capitol

Hill onsdag; og vi mødte ganske afgjort en totalt rystet og langt mere åben situation, end vi har set i de seneste måske 16 år i Washington, D.C. Både det Republikanske lederskab og absolut det Demokratiske lederskab har fået alvorlige tæsk; og de mest mentalt sunde aspekter i begge partier er ved at indse, at tiden er inde til at forlige sig med det. Hvor skal de se hen for lederskab? Til LaRouche Political Action Committee.

Vi vil nu afspille et kort uddrag af en diskussion, som Helga Zepp-LaRouche anførte. Dette er bemærkninger, som hun gav til aktivisterne som en slags marchordre, før de tog til Washington. Hun giver en meget klar gennemgang af præcis den situation, vi er i, og det ansvar, vi har. Efter dette korte klip fortsætter vi diskussionen med nogle meget mere uddybende synspunkter om det, vi nu har været i stand til at opnå, og hvilke udfordringer, vi har foran os.

(For en dansk oversættelse af hele Helgas indslag, se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=16093>)

Friday LaRouche PAC Webcast November 18, 2016

OUR ROLE MUST BE TO SHAPE THE INSTITUTION OF GOVERNMENT OF THE UNITED STATES FROM THE VERY HIGHEST LEVEL.

MATTHEW OGDEN: Good evening. It's November 18, 2016. My

name is Matthew Ogden and you're joining us for our weekly webcast from larouchepac.com. I'm joined in the studio by

Benjamin Deniston, and via video by members of our Policy Committee: Diane Sare, joining us from New York City; and Kesha

Rogers, joining us from Houston, Texas.

We had the opportunity just now to have a discussion with both Lyndon and Helga LaRouche, and I think Mr. LaRouche's point is very clear. It is decisively determined that the entire reigning former system, the old system, has abruptly and decisively come to an end. But the question still remains: What will replace it? And that is far from concrete or finalized at this point. The leadership that the LaRouche PAC has delivered and continues to deliver, is the deciding factor in that – both nationally and on the international stage. It's very clear that the dynamic is now shifted towards what Xi Jinping has led in China with the New Silk Road and in collaboration with Russian President Vladimir Putin in creating a new strategic and economic international order; and that is what is determining world events right now, far beyond anything that's happening domestically from within the borders of the United States. The question is, how do we respond to that?

The LaRouche PAC continues to lead; and as we discussed on Monday with the Policy Committee, this was a very important week. Congress came back into session – albeit for just a couple of days; but there to greet the members of the United States Congress as soon as they returned to Washington were some of the leading activists of the LaRouche Political Action Committee. We

had a day of action on the ground on Capitol Hill on Wednesday;
and we definitely met a completely shaken up and much more open
situation than we have faced in perhaps the last 16 years in Washington, DC. Both the Republican leadership and absolutely the Democratic leadership have received a severe drubbing; and the most sane aspects of both parties are realizing that now is
the time to come to terms with that. Where else can they turn for leadership? The LaRouche Political Action Committee.

So, what we're going to do right now is play a short excerpt
from a discussion that was led by Helga Zepp-LaRouche. These are
remarks that she delivered to those activists as sort of marching
orders before they went to Washington, DC. I think she gives a
very clear overview of exactly the situation we find ourselves in, and the responsibilities that we have. Coming out of that short audio clip, we will continue the discussion with some
much
more elaborated views of what we have now been able to accomplish, and what the challenges still are ahead of us.
So,
let me play that clip for you right now:

HELGA ZEPP-LAROUCHE : OK. So, first of
all, I want to say hello to you. Obviously, this is a very important intervention because the election results in the United
States, which many people did not anticipate, is really part of a
global process. It's not something which is accountable in all
the explanations given by the US media; for the most part, the

cover-up or some phony explanation like it was the FBI who cost

Hillary the election and so forth and so on. What really is going on strategically is that the masses of the population of the trans-Atlantic sector in particular – also in some other parts of the world, but in Europe and the United States in particular – have really had it with an establishment which has

consistently acted against their interests. People in those states which are not represented by the anti-establishment, they

know that; because for them, the working and living conditions in

the last decades one can say, but in particular in the last 15 years, have become worse and worse. People have to work more jobs; they still can't make ends meet. They have many cases where their sons and sometimes even daughters have gone to Iraq

for five times in a row, to come home to be completely broken. So, people have experienced that life is just getting worse for

them; and they do not have any hope in the Washington-New York establishment. You had the same phenomenon leading to the Brexit

vote in Great Britain in June; which also was not just the refugees and most of the obvious issues – even though they did play a certain catalyzing role; but it was the same fundamental

sense of injustice. That there is simply no more government which takes care of the common good. Whatever explanations they

now come up with, this will not go away until the situation is remedied, and good government is being re-established in the United States, in Europe, and in other parts of the world.

One immediate next point where the same kind of resentment

probably will show is with the referendum in Italy where on

the
4th of December – that is, in 2.5 weeks from now – they will
have a referendum about a change in the constitution which as
the
sentiment now goes, will be also a vote against the Renzi
government. Even so, he promised he would resign; now, he
doesn't want to resign. But in any case, this type of a
process
will continue until a remedy has been put in.

Now, obviously, the situation is that the Trump
victory is
an open question. It's not yet clear what this Presidency
will
become; but as Lyndon LaRouche has emphasized emphatically
almost
every day since the vote, this is not a local US affair. This
is
a global issue; it's a global international question because
one
major reason why Trump won the election is because especially
in
the last period, he had emphasized that Hillary Clinton would
mean World War III because of her policy concerning Syria.
She
demanded the no-fly zone and was proposing a head-on
confrontation with Russia. That was absolutely to the point,
because we were on an absolutely very dangerous road to a
confrontation with Russia and with China.

Trump in the election campaign had said repeatedly
that he
would have a different attitude towards Russia; and he said
something more kinetic[?] things against China. But since he
has
been elected, he has been on the phone with Putin and Xi
Jinping;
and in both cases, said that he would work to improve the
relations between the United States and Russia or respectively

with China. Now that is obviously extremely important; and the other extremely important question is will he carry through with his promise on Glass-Steagall? Especially in his speech in Charlotte, he had reiterated that he would immediately implement Glass-Steagall. Obviously this is the key, because only if one stops and terminates the casino economy which is really the cause for the war, can the situation be brought in shape. Obviously, all the progressives – Bernie Sanders, Elizabeth Warren; even Pelosi said that they would already cooperate with Trump if he would go for this infrastructure job creation Glass-Steagall economic program.

So, we should give the benefit of the doubt that he really means it; but we should also be aware that naturally, the entire Wall Street crowd, the neo-cons in the Republican Party will do everything possible to not have that. So therefore, we have to have this intervention to really educate the Congress and the Senate on what is really at stake. The world is now really looking, holding their breath; will there be a change in American policy for the better? Which hopefully it will; but it requires these measures: Glass-Steagall as an absolute precondition without which nothing else will work. But that is not enough, because you are not just talking about banking reform; you are talking about a completely new paradigm in the economic system. That has been defined by the Four Laws of Lyn, which everybody

should really make sure that they completely understand when you are doing this kind of lobbying work. Lyn has been stressing in the last couple of days, that the key thing is to increase the productivity of the labor force; and because of neo-liberal policies of monetarist policies of the last one can really say decades, this productivity has gone down in the trans-Atlantic sector below the break-even point. This is why we need a national bank in the tradition of Alexander Hamilton; we need a credit policy; we need an international credit system, a new Bretton Woods system. And you obviously need a "win-win" cooperation of all nations building the New Silk Road. Also, in the United States, building the Silk Road to become a World Land-Bridge.

Now, extremely important is the fourth of the Four Laws, which basically says that we cannot get an increase in the productivity of the economy unless you go for a crash program of fusion power, and you go for a crash program of international cooperation for space research. Only if you do these kinds of avant-garde leaps in the productivity – like fusion technology brings you in a completely economic platform with the fusion torch. You will have energy security for the whole planet; you will have raw materials security because you can use any waste and differentiate out the different isotopes and reconstitute new raw materials by putting the isotopes together in the way required. So, it's a gigantic technological leap; and the same thing goes for space technology. It will have exactly the same impact as during the Apollo program when every investment in

space technology, in rockets and other new materials, brought
14
cents back from each cent of investment. Everything from
computer chips to Teflon cooking ware to all kinds of benefits
occurred as a byproduct from space research. To get the world
economy out of this present condition – especially in the
trans-Atlantic sector – you need that kind of reorientation
towards the scientific and technological progress, increases
in
energy flux density. All of this Green ideology which is
really
no development ideology has to be replaced; and the world has
to
go back in a direction where the real physical laws of the
physical universe are the criteria for truth, and not some
ideology."

OGDEN: Now, Helga LaRouche also delivered an equally
inspiring, but much more extensive speech at a very important
conference this week that occurred in Peru. This was the 23rd
National Congress of the Association of Economists of Peru,
that
was held in conjunction with the APEC meeting which is
occurring
over this weekend in Lima, Peru. The title of the conference
was
"The Peru-Brazil Bi-Oceanic Train; the Impact on the Economy
of
the Amazon Region and the Country". So, this is Peru-Brazil
transcontinental railroad. Helga LaRouche's presentation was
the
keynote address; and she delivered it at the opening session.
It
was titled, "The New Silk Road Concept; Facing the Collapse of
the World Financial System". This APEC summit which will be
occurring this weekend, will be hosting world leaders
including
Vladimir Putin and Xi Jinping. There has been a major surge

in
interest and engagement between China and these countries of
South America, around the idea of expanding the New Silk Road
into South America. That would also obviously have to include
North America. This is the vision that Helga LaRouche has
been
emphasizing, and what she laid out in a very inspiring way in
this speech in Peru; the idea of the New Silk Road Becomes the
World Land-Bridge. The organizers of that conference – this
national congress of economists, the economists' association
in
Peru – drafted their own copy of a 60-page pamphlet that they
distributed to all the participants of this conference, that
was
based on excerpts from this report by {EIR} – "The New Silk
Road
Becomes the World Land-Bridge". It also included a printing
of
Lyndon LaRouche's Four New Laws concept. So, this is
obviously a
very significant event; and the fact that it's happening in
conjunction with the APEC summit at this moment in history, is
very important. We hope to make the proceedings of that
conference available to viewers of this website.

But what I can say is, we have now set the agenda.
What's
happening now is that the world is being forced to respond to
the
agenda that has been set over decades – but really in the last
few months – by the LaRouche Movement internationally. You
can
see this by the flurry of coverage of Glass-Steagall inside
the
United States, and the fact that there's open discussion
including from the new leadership of the Democratic Party:
Warren, Sanders, Keith Ellison, and others. Now is the time
to

put Glass-Steagall on the table and get out in front of this. But the other element of this is the discussion of so-called "infrastructure". Now infrastructure can mean a lot of different

things, and I'm sure that people watched the victory speech by President-elect Trump where he talked about building rail, building bridges, building airports, and so forth.

The latest development in that discussion is an article that

is featured on the front page of the {New York Times} today, called "Trump-size Idea for a New President; Build Something Inspiring". Good headline, and the article starts off pretty inspiringly; it says the only way that you're going to be able to

unify a bitterly divided America, is by building great infrastructure projects. Not just painting rusty bridges, or laying a few miles of asphalt, but "Build something awe-inspiring. Something Americans can be proud of. Something

that will repay its investment many times over for generations to

come. Build the modern-day equivalent of the Golden Gate Bridge,

the Hoover Dam, the Lincoln Tunnel " All of which were built by

Franklin Roosevelt and the New Deal administration. Then the article does also say, "Can anybody remember anything that came

out of Obama's \$800 billion [stimulus package]? I don't think

so." So, this article usefully cites what Franklin Roosevelt did

with the PWA, the WPA: 700 miles of airport runways; 650,000 miles or rail; 78,000 bridges; 125,000 military and civilian buildings, [including] 40,000 schools. This is massive. The article also usefully says the idea that any infrastructure project today could pay for itself through user fees is a

ridiculous prospect. But the alternative that this article poses is just as bad; saying, the way to do it is for government to borrow most of the money from investors.

So, I think this demonstrates that we have a lot of work to do with putting the full concept of Lyndon LaRouche's Four Laws on the table. Now, this article cites a few useful infrastructure projects: a new rail tunnel under the Hudson River; California high-speed rail; a Northeast mag-lev corridor; a Miami sea wall; so forth and so on. But if you look at the vision that's presented in this pamphlet – "The United States Joins the New Silk Road: a Hamiltonian Vision for an Economic Renaissance" – with the Bering Strait tunnel rail project to connect Eurasia with the North and South American mega-continent. If you look at the amount of high-speed rail, if you look at the water management programs; and most of all, if you look at what China has been able to accomplish in just the last few years, you'll see that everything that is cited in this article absolutely pales in comparison.

And, there are some much deeper scientific points that have got to be addressed. 1. The understanding of what Alexander Hamilton actually did; and 2. What Lyndon LaRouche's science of economics defines as real productivity from the standpoint of increases in energy flux density. So, I think that sets up the discussion that we can have here right now. Ben, Diane, Kesha, and I think we should maybe expand from there.

BENJAMIN DENISTON: I think it's very important that Mr. LaRouche, increasingly in the last couple of months, has said over and over again, "Productivity; productivity; productivity."

We have to start thinking about not just providing jobs, not just providing needed infrastructure projects. I think it's worth making a distinction between on the one side things that are just needed to maintain what we have. We have a massive deficit just to maintain the standard – I think the appropriate term is "platform" as Mr. LaRouche had introduced a couple of years back – about how to think about infrastructure and the real development of a national territory in a scientific way. You have a certain platform of activity, a standard of activity level that maintains a specific level of existence for your society; directly connected to the potential relative population density of your society. We should always be looking to push to higher and higher platforms; higher levels of activity. Our current platform is degraded; much of the infrastructure we live upon was built largely under Franklin Roosevelt and a few spurts of activity following him on that. So on the hand, yeah, we need to rebuild some of these things. Our existing dam systems, transport systems, even soft infrastructure like health care systems are in need of repair. But we also need to push to a higher level; we need to go to a new platform which has higher degrees of productivity per capita. Higher degrees of ability to support a larger population in new area, new territories of

the country; increase the productivity of existing territories, and that begins to create real growth. You're not going to get real growth just by rebuilding what you have; although you need to do that, because we've been letting this decay for decades now.

But you also need to create real economic value, real economic growth. And that goes to this issue of, are you increasing the productive powers of your labor force? Are you increasing the ability of your productive sector to produce the physical goods needed to support society more efficiently and at higher qualities with less physical input per capita, you could say? Can you measure those kinds of steps of growth? Are you taking that metric into account? That's critical right now; and it's worth recognizing that we've been living in a post-industrial policy for many years now. This whole idea of the services economy, that somehow we can support ourselves by creating jobs in services; where we take turns washing each other's laundry. I make you a cup of coffee; you make me a hamburger. That doesn't actually create qualitative changes in the ability of society to sustain more people at higher living standards. You're just trading service work back and forth.

So in all of this, we need to have a serious re-focussing on what are the essential principles of human economic growth? And that's why Mr. LaRouche's Four Laws in totality is so crucial. That's why I thought it was very good in Mrs. LaRouche's orientation into our deployment into DC, she made a very clear point on Mr. LaRouche's fourth law – this fusion driver

program.

These are the kinds of things that you might employ a relatively small part of the population even in that specific endeavor; but you're pushing the frontiers of engineering capabilities, scientific capabilities. That actually has the most important radiating effect on the entirety of the economy, the entirety of the productive capabilities of the labor force.

You absolutely need this science driver, this high-technology, high capital-intensity driver program to really push the whole program forward. The depth of the crisis that we've gone into just makes it that much more important that we have that element up there, front and center. Since Mr. LaRouche put out this Four Laws document, he has also obviously been increasingly focussed on the role of space in that focus, in that goal. That is another absolutely critical element of this. It was not an incomprehensible or miraculous thing that John F Kennedy's Apollo program had such a massive spin-off effect in terms of payback to the US economy from the investments that were made. The studies not that long after the project finished, were already showing a 14-1 payback in terms of the totality of increases of productivity of industries that were not part of the space program; but acquired technologies. Precision engineering capabilities; high-precision control systems for production; various things that were created out of necessity to make this super-advanced Moon mission work. But that increased the ability

of mankind generally to be more productive in his production capabilities. That was then able to be applied throughout the economy generally.

So, those are the kinds of things that we absolutely need right now; not just repairing our existing degraded infrastructure. We're going to have to do that, sure; but how do you create the growth where you can afford to do that, and afford to make completely new investments? Part of this infrastructure discussion should be opening up new territories of the country. A major part of this pamphlet that we put out, and a huge part of Mrs. LaRouche's focus, has been new cities. You've got huge territories in the United States that are not developed. Let's develop the nation; let's expand new territories; let's create huge areas of new growth. That's the kind of stuff that's going to drive the whole process forward. We're in a real need for some precise, clear, authoritative leadership on these issues, because these things are not understood. We're not just going into this in a vacuum; we have a completely broken down system; not just in the financial sector, but in the physical economy, too. So we need clear, precise, immediate action. We don't have years for somebody to figure this thing out over time; people's lives are on the line right now in terms of what's needed to turn the US economy around.

DIANE SARE: Well, I'd like to just put this in a

context;

because we're not having a discussion here in the abstract.

And

I want to go back to what Mr. LaRouche did in the 1970s with the

creation of the Fusion Energy Foundation, and his role in being

brought into a team to create a Presidency. I want to be very clear with the people watching this that what we are doing is not

an academic discussion of nice things that we, sitting in a little corner, want to do. Mr. LaRouche – as you heard from what Ben laid out – had a very clear conception of the necessity

of fusion energy at that time. Also, people remember the Jimmy

Carter Presidency; small is beautiful. I think we were talking

about global cooling back then, and now it's global warming.

[One sentence paraphrase because of bad audio] What we needed to

do, in collaboration with Edward Teller, was to take the Mutually

Assured Destruction doctrine off the table. The only deterrent

to a nuclear war between the US and the Soviet Union was who could blow up the world more times over. What happened was, in

the process of this, Ronald Reagan as a candidate and then as President, was recruited to this idea; and I think we've been told there a number of things which Mr. LaRouche was working on

with the Reagan administration. Not the least of which was the

SDI, which the Soviets rejected and Reagan announced, which led

in a not-so-indirect way to the Berlin Wall coming down.

Also,
there was discussion of a meeting between President Reagan and
Indira Gandhi, former prime minister of India who had been
leader
of the Non-Aligned Movement. Reagan, as people recall, was
shot
in '82; Indira Gandhi was assassinated; Mr. LaRouche was put
in
prison. I'm not saying that to say that we're worried about
it;
there's all kinds of questions of security and safety. But my
point is that LaRouche personally has played a major,
important
role in shaping the institution of the Presidency; and his
incarceration was timed for when we had earlier another such
great opportunity, which was when the Soviet system collapsed
economically as he warned it would. He was in prison, and his
wife Helga Zepp-LaRouche put on the table with him the
Productive
Triangle and so on. We know what happened; that was sabotaged
by
a series of wars. The Balkans; the first Iraq War; we later
had
9/11 and so on.

What we are doing today is to shape the American
[nation] in
participation with what is a New Paradigm; which LaRouche and
his
wife personally have been very much involved in creating. Two
years ago, Mr. LaRouche announced that we should move the
center
of our American operations to New York City; which was done.
In
the last three or four months, we have begun circulation of a
newspaper appropriately titled {The Hamiltonian}. I'll just
say
I found it ironic that the {New York Times} today has these

headlines about infrastructure. They also have articles about how school children in Estonia and Latvia were terrified that Hillary Clinton was going to drag them into the middle ground of

a war between NATO and Russia. It's very interesting.

The big title on {The Hamiltonian} this week is "We Are

Facing a New Epoch for Mankind"; the subtitle is "The New York Times Has Become Irrelevant". So, they may be scrambling to make

themselves relevant. But what you also see, is we have printed

now, four weeks in a row, Mr. LaRouche's Four Laws. They have no

excuse to be so idiotic on their proposals; both for how you fund

this, and how they're thinking about it, which is all domestic.

The world now, what Mrs. LaRouche described in her speech in Peru, was that Xi Jinping made his announcement of this in September of 2013. In those three years, he travelled to 37 nations; he made bilateral agreements with 56 nations; 39 new cargo routes have been opened. These are major international transportation corridors; 98 airports. The magnitude of this completely boggles the mind. It really is in keeping with what

Hamilton would have envisioned; what you saw with Henry Carey, or

John Quincy Adams in terms of their role in the United States. And I would say geographically, if you could step away, if you could get on a space ship and look at the Earth from a distance;

or just take out a globe and look at what the United States is,

where we are between the Atlantic and the Pacific. What North America is, and South America now getting involved, we have a great opportunity before us to play an absolutely strategic

role

in this. Our intent is to bring this about, which is why it's so

crucial that everybody watching this, makes it a point to master

the principles in Mr. LaRouche's Four Laws. Particularly the fourth principle, and also particularly the principle of credit;

which is in a sense tied to the increase of productivity.

We're

not going to fund so-called infrastructure by tolls; we're not going to build a new bridge, a tunnel under the Hudson and charge

people a toll and that's going to pay for it. No, if your population is able to produce orders of magnitude more than it is

currently producing, that is a net increase in the wealth of the

nation. It has nothing to do with tolls, or tickets for public

transportation; which are all sort of a form of tax farming and

looting.

I do want to underscore: 1. The role of Lyndon LaRouche in

shaping the Presidency; 2. That this is going to occur from Manhattan; the entire transition seems to be being organized from

Trump Towers on Fifth Avenue in New York City. It is incumbent

on all of us to raise this to the appropriate level of discussion

and to not tolerate anything smaller.

KESHA ROGERS: Just to follow up on that, another important

aspect of the fight waged by Mr. LaRouche and his wife Helga,

going back to the 1970s around the fight that you just mentioned,

Diane, of the Fusion Energy Foundation, was the fight against this apparatus of a zero-growth or no-growth culture. He was very instrumental with Mrs. LaRouche and also their collaboration

with space pioneer Krafft Ehrlicke – who we've mentioned a lot –

on taking on this degeneracy of the attack on population reduction that was being promoted and continues to be promoted to

this day. Many people may remember that there was a book put out

in the 1970s by two men, Dennis Meadows and Jay Forrester.

Jay

Forrester just died recently at 98 years old. He was instrumental in putting out the computer models which indicated

that there was a certain relationship between the limited resources on Earth and the production of food to how many people

you can sustain on Earth and so forth. This is something that Mr. LaRouche has taken directly in terms of this is an attack on

the human identity, an attack on the real productivity based on

the creative potential of the human mind and LaRouche's model has

been brought up on the increasing of the energy flux density of

your economy per capita, and per land area.

I think it's really important right now to look at the fact

that Mr. LaRouche sees this fight as a complete shift in the global direction of mankind; unifying mankind on a level that nations have never been unified on before. I thought it was important that yesterday, we had a discussion with Mr.

LaRouche

– Ben, myself, and others from the leadership team; and one thing that he brought up was the integration of the space program

and the development of space research, space science, and the exploration of space to Classical music – which we're really defining in the development of our Manhattan Project, which is really shaping our organization across the country and internationally. You have seen a culture which is completely degenerated under the Bush-Obama Presidencies. You take the inspiration, the culture which shaped the identity of the fight

and the vision that led President John F Kennedy to implement the

space program in the way he did. The fact that he brought in people like Pablo Casals into the White House; that this classical identity and classical culture was very instrumental throughout the space program, by people such as space pioneer [Werner] von Braun and various others working with him. Some of

these scientists who came with von Braun, like Krafft Ehrlicke and

others, from Germany; who helped to shape the US space program.

It's interesting; you compare that to what you've seen under Bush. Who did he bring into the White House during his inauguration? I think it was Ozzy Osbourne; rock music, heavy metal. Then you had Obama bringing in Beyoncé, not to mention the other very degenerate cultural figures that he has brought in. So, I think what Mr. LaRouche is saying around this is extremely important.

I think it's also important to look at the space program and

the integration of the classical culture as the expression of a

higher identity of what it means to be human, and the inspiration

and optimism that's been missing from the population. There's a few more things we can say on this; I think it's also important to recognize the importance internationally of what China is doing. We can say more on this later, but the fact that when you talk about inspiration and optimism, we have now the Shenzhou 11 space crew, the crew in China who just docked 33 days ago to the Tiangong 2, the space lab for China. They're doing experiments that are quite phenomenal; but what they're really expressing – they're going to continue doing these experiments in space. One of the things we saw back in 2013, when you had the astronauts docking the first space lab for China, videoing this and beaming it back to Earth; and 60 million children watching it. They're going to do something similar for this space experiment. This is something that we have to go back to right now; the space program is not just some abstract thing on the side for gurus who like it. We have to make it part of the culture; we have to make it something that inspires and uplifts the population again, but is instrumental in the development of the increases of the productivity of society and increases in the platform. So that means that the population has to come to a higher level of understanding of their identity; and the way to do that is really

an integration of culture, as Mr. LaRouche has made clear.

OGDEN: One thing you brought up, and I thought it was good to go back to; the conjunction of Kennedy's space program, the kind of inspiration and culture needed. This was something very conscious to the Kennedy administration; not only did they bring Pablo Casals to the White House, but this was part of a broader discussion between John F Kennedy, Jackie Kennedy, and Pierre Salinger, who was the Press Secretary. But before he became Kennedy's Press Secretary, had been a child prodigy; had been a concert pianist, a composer. He had discussions with Jackie Kennedy which he records in his book, where Jackie Kennedy said the role of the White House should be to set a tone for the arts which will encourage great culture, classical culture around the country. And we should exhibit the finest of culture, of art; we should set the standard which everybody else can then rise to that level.

It is good that you brought up, Kesha, in conjunction has happened politically, where New York City has definitely become the center of gravity of the political universe of the United States. It's not just Trump; Clinton was also New York City. It was a strategic decision to center a very active organization in New York; but that entire process has also happened in parallel

with what Diane has been leading there with this revival of Classical music and culture. That's very important, even from the standpoint of what is our idea of man; and the dignity of human beings. Yes, granted, there were dark tones during this Presidential campaign which is not acceptable. But the idea of

the dignity of man, and the creativity of the entire human species is what is embodied in the greatest of Classical music.

It's one thing to point actually, Diane; that first Messiah concert which launched the New York City renaissance project, happened in the context of this racial tension that was heating

up in New York at that time. So, this still is a very important aspect of addressing that.

SARE: I just wanted to add one quick thing on that note;

which is a musical question actually, if you think about a symphony orchestra or a chorus and the role that individuals play

as part of that body; where the whole is definitely greater than

the sum of its parts. Were we to launch a transformation of society along the lines of what Mrs. LaRouche outlined in Peru;

that is, the US to become integrated in part of the Belt and Road

program, then I think we would quickly discover that we actually

don't have enough people in this country. So that all the things

that people are afraid about, about who's going to be excluded,

who's going to be deported, etc.; you will find yourself looking

at your fellow human beings with new eyes because of the creative potential of each individual which will be necessary to transform the nation and the world in the immediate future.

OGDEN: Ben was just referencing some of Mr. LaRouche's early writings on economics which really get to the question of how do you measure productivity. This is not just raw labor power; this is not just the number of jobs. But it is the question of generation upon generation, can you produce more than is consumed? But can you do it in a way where the power of the human species actually is transformed almost as a species characteristic, step by step? I've found it very inspiring that during those opening remarks that we played by Helga, she went back to the discussion of what we used to call the isotope economy. What power can mankind wield if we penetrate not just to the molecular level, but to the very atomic level? Fission power is breaking apart the atom; fusion is an entirely different matter, where you actually have the ability to create new elements. You have the ability to create new isotopes of any given elements, which have very differing characteristics. It's the promise of Promethean fire, which mankind has been working towards over millennia; but we have not yet achieved. This is an inspiring subject, but the ability of mankind to wield power at the very basic level of the fabric of matter; that's an entirely

new power.

DENISTON: Yeah, and it's a huge subject that could be probably taken up in much more detail. It really goes to the question of what is a resource? What do we consider as a resource; and how that continually changes as mankind develops.

Once you go to this level of an isotope conception of resources,

we don't use up isotopes. When you use petroleum or wood, anything you use – unless you're actually doing fission and fusion, when the total amount of matter you're working with is very small – you're not actually destroying the elements themselves. You might be acting on a state of organization that's been created. We might be looking for certain states of

organization to utilize the properties of that as a resource at a

certain point. But I think this goes right to the issue of the

isotope economy, the intimate connection with energy flux density

where we could begin to create those states of organization ourselves; or work with lower states of quality of concentrations

of ores and various things. Where things that were not economical before to do, or not even possible to do before; if you get a higher energy flux density, a higher energy throughput,

you can begin to manage in a completely new way. Separating the

quality of resource elements that we want; organizing them in new

ways.

Helga mentioned this very exciting prospect that's been

talked about to some degree for years of this fusion torch

idea.

That you could take stuff that now is just trash, trash is fundamentally everything we use; that's why it's our trash. It was something that we were using that was useful to us. Now, we might have degraded it in some way and put it in a landfill; but the fundamental constituents of what made it useful are still there. So, it's not inconceivable to think of mankind progressing to a point where we could reprocess even these landfills. That might be a little ways away; there will be some steps along the way to get there. But those are the kinds of complete transformations in what mankind can do to recreate the cycles of productivity that support, again, larger populations at higher living standards; and really going in the opposite direction than we've been going in for decades.

Right now, a family needs to work three or four jobs just to not get by month-to-month, and not be able to afford health care, not be able to afford education. We need a society where one job can sustain a significantly sized family and provide these kinds of benefits – higher education, health care, and have free time for arts, for recreation, for developing the cultural mental powers of your family and yourself. How you're going to get to that point is going at these issues we're talking about here, of actually increasing the productivity of the labor force as a whole; the productive powers of the labor force as a whole.

Pushing these kinds of science driver, technology driver programs,
that make these kinds of breakthroughs.

Mr. LaRouche's point on this as a new focus, that he's put on this in the recent period, is really critical. We got to raise this discussion to not just jobs, but productivity. What's your ability to produce things? If we're serious about turning the economy around. It's kind of been referenced here and there, but we have allies in doing that. It's not just going to be completely on our own shoulders. We have to decide to do it, but China has said, "Hey, United States! If you want to quit this geopolitical, 19th Century crazy game and get to some serious discussion about creating a future for mankind, that's what we're doing. So, if you want to work with us, we'd be happy to cooperate with you in a serious, honest investment and development for our nations." Many other nations are rallying around China in their effort to do that; so that's there as a critical support point, if the United States makes this shift. These are the critical issues that we've got to put on the table and fight out.

And again, Mr. LaRouche's Four Laws, as he said, is a central organizing document around that whole perspective.

ROGERS: Yeah, it's also important to note that as Mr. LaRouche said, in the calling for the implementation and enactment of the Four Laws that he's put on the table as an urgent necessity, Glass-Steagall being the first and urgently needed measure, is not an option or a compromise with the Wall Street bankers. He indicated that it has to be the Franklin Roosevelt; and it can't be a watered-down Dodd-Frank

compromise

or anything of that nature. There's only one way you're going to

wipe out this casino economy, Wall Street speculation; and I think that goes the same for the measures needed with the development of the types of density and increase in energy source

and fusion economy as Mr. LaRouche is calling for. There's a lot

of compromise out there about that, too. "Fusion is a long way

away; it's never going to happen. The politicians aren't going

to let it happen." All of this stuff.

I attended a space conference this week; and one of the

things that was being promoted in terms of deep space exploration

was solar-electric power. "Yes, we agree; nuclear, increase in

fusion sources is most important, but it's not practical. So, we're going to go with this." Or, "We're going to push this,

because it's probably something we can get through Congress."

That's the most insane thing you can think of. When they talked

about to carry cargo into space would be 2-3 years, is that real

productivity? How are you going to advance mankind's exploration

into space and the ability to actually go out to a Moon mission

as a base? And a Mars mission? Also, just increasing what Ben

was just discussing in terms of our ability to increase our

resources here on Earth. The mining of Helium-3 on the Moon and

various other resources, that we've talked about.

Once again, the point was, a lot of people want to compromise on these things. There cannot be compromise because there is a global shift underway; and that global shift is requiring an increase in the highest levels of scientific development that has to be implemented immediately. This is why Mr. LaRouche's fourth law in terms of fusion driver program, is something that – just like Glass-Steagall – cannot be compromised on; and is absolutely fundamental for pushing forth the breakthroughs which are necessary.

OGDEN: Well, that was Helga LaRouche's point during the opening segment that we played today; that it is incumbent on all the activists, all the viewers of this broadcast, to master the contents of Mr. LaRouche's Four Laws document. This might seem like a short document, but it's a very dense document; and a lot of the subjects that Ben has brought up here today in terms of the definition of economic productivity and what the nature of mankind is. Kesha, what you were saying; there really are no limits to growth. This is not some kind of thing, where when we reach our carrying capacity, that will be it. It's mankind transforming its own species; transforming the universe, and transforming our relationship to the universe. That's what's addressed in this policy document by Lyndon LaRouche. You have to set the bar that high; it cannot be any lower than that level from which you're going to effect the kind of revolution in

policy that's necessary for the entire planet at this time.

So, we have a lot of work to do. The Congress was only in session for a day and a half this week. But what that means, is that they are back in their districts; and I'm telling you, it's not going to be like business as usual. This is not what the conditions were before this election. It's all the more important to think from the standpoint of what Diane was mentioning in the beginning of the show: Our role is – and has always been – to shape the institution of government of the United States from the very highest level. This is not coming in from the outside; this is not a voice calling in the darkness. This is working with the leadership of the nations of the planet and creating the dynamic that you now see taking over. This has been decades in the making; but I can guarantee you, Lyndon and Helga LaRouche have played a role that has been central to this reality now coming into being. I'm talking about the New Silk Road; I'm talking about this trilateral relationship between Russia, China, and India, creating a new dynamic on the Eurasian continent. Everything that's happening in South America right now is something that Lyndon LaRouche was personally involved in over decades; and now South America coming into the New Silk Road and joining this new World Land-Bridge is something that is very real.

Nothing is determined; but our role is to continue

that
fight inside the United States, and to make this a reality –
"The United States {Joins} the New Silk Road". We put it in
the
present tense for a reason.

So, I'd invite Diane, Kesha, if there's anything
concluding
that you'd like to say before we close out the show?

SARE: I think one great benefit of launching this
recovery
and increasing the productivity is all the states which just
voted to legalize marijuana, will have second thoughts about
that.

DENISTON: We want high productivity, and it doesn't
mean
that.

OGDEN: You'll turn out like Gary Johnson and have an
"Aleppo moment".
OK. We'll take that as a concluding point here. Please stay
tuned. We will make the full speech that Helga delivered in
Peru
available. The audio at least, or maybe the video. There was
also a very productive dialogue that occurred with the
participants of that meeting with Helga, following her keynote
speech. So, that's an important thing to stay tuned for.
Also,
we will be producing a feature video – about 10 or 15 minutes
in
length – on the content of the Four New Laws. That fleshes
out
some of the Hamiltonian aspect of that; and it's an
educational
tool to teach yourself and to teach everybody else real
economics. So stay tuned for that; that will be coming to the
website soon.

Thank you for watching; please subscribe to our YouTube channel and our daily email updates. All of the information is available in the description of this video available below the video in the YouTube player. Thank you and we'll talk to you soon. Stay tuned.

Global betydning af diskussion mellem Putin og Trump

15. nov., 2016 – »Ikke blot af bilateral, men af global betydning«, var sådan, som *EIR's* stiftende redaktør Lyndon LaRouche karakteriserede den første telefonsamtale den 14. nov. mellem nyvalgte præsident Trump og den russiske præsident Putin. De to ledes diskussion om behovet for at udvikle de amerikansk-russiske handelsrelationer og økonomiske relationer var i særdeleshed svanger med forandring i de internationale udsigter for økonomisk og videnskabeligt fremskridt, så vel som også fred.

Rapporten over mødet fra Trumps kontor lød som følger:

»New York, NY, 14. nov.: Nyvalgte præsident Donald J. Trump talte i dag med den russiske præsident Vladimir Putin, der ringede for at overbringe sine lykønskninger med sejren i et historisk valg. Under samtalen diskuterede de to ledere flere spørgsmål, inklusive de trusler og udfordringer, som konfronterer USA og Rusland, strategiske, økonomiske spørgsmål, samt det historiske forhold mellem USA og Rusland, der går over 200 år tilbage i tiden.

Den nyvalgte præsident Trump bemærkede over for præsident Putin, at han ser meget frem til at få en stærk og holdbar relation med Rusland og det russiske folk.«

Den russiske præsidents kontor udstedte denne kommentar:

»Præsidenten ønskede atter hr. Trump tillykke med sejren i præsidentvalgene, ønskede ham succes med at gennemføre hans program fra før valget og bemærkede sin villighed til at opbygge en partnerskabsdialog med den nye administration, baseret på principperne om ligeværd, gensidig respekt og ikke-indblanding i hinandens interne anliggender ...

»Under samtalen var Putin og Trump ikke alene enige om at fastslå den nuværende, utilfredsstillende tilstand i de bilaterale relationer, men talte også til fordel for aktivt at arbejde i fællesskab for at normalisere relationerne og sætte som mål et konstruktivt samarbejde inden for en lang række spørgsmål. Begge sider understregede nødvendigheden af at skabe et solidt fundament af bilaterale bånd gennem udviklingen af relationer inden for handel og økonomi.«

»Putin og Trump var enige i nødvendigheden af at slå deres indsats sammen, mod en betydelig, fælles fjende – international terrorisme og ekstremisme. I denne sammenhæng diskuterede de spørgsmål vedr. en afgørelse af den syriske krise ... Begge sider var enige om at fortsætte med telefonisk kontakt, med udsigt til et muligt, personligt møde, der skal arrangeres af repræsentanter fra begge sider. Det blev bemærket, at næste år er 210-året for etableringen af diplomatiske relationer mellem Rusland og USA, hvilket bør foranledige de to sider til at komme tilbage til pragmatisk, gensidigt gavnligt samarbejde i begge landes interesse, såvel som også for stabilitet og sikkerhed i verden.«

Helga Zepp-LaRouche kaster en politisk håndgranat i Peru

17. nov., 2016 – Stifter og præsident for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, kastede en håndgranat af en politisk erklæring i Peru i dag, mens verdens ledere gør sig klar til at ankomme til nationens hovedstad, Lima, for at deltage i APEC-topmødet i kommende weekend. I dag holdt Zepp-LaRouche hovedtalen på den XXIII Kongres for den Peruvianske Sammenslutning af Økonomer, der fandt sted i Amazonasbyen Pucallpa, i Ucayali-distriktet i det østlige Peru, med en generel gennemgang af det forbløffende potentiale for et Nyt Paradigme for hele menneskeheden (en oversættelse af hele hendes tale vil senere blive udgivet her på hjemmesiden, - red.). Den tre dage lange kongres er arrangeret omkring emnet, »Den peruviansk-brasilianske bi-oceaniske jernbane: Virkning på Amazon-området og landets økonomi.«

Zepp-LaRouches gennemgang med titlen, »Det Nye Silkevejskoncept, konfronteret med kollapset af verdens finanssystem«, blev præsenteret via en 50 min. lang video, optaget på forhånd, der efterfulgtes af 20 min. live Q&A med de omkring 200 mennesker, der var til stede i Pucallpa. Hendes åbningsvideo blev også sendt online af landets Sammenslutning af Økonomer, til økonomiske fakulteter på universiteter i hele landet.

Hendes tale vakte så stor interesse blandt deltagerne, med mange, der bad om en kopi, at Sammenslutningen af Økonomer vil lave en DVD til alle. Allerede som en forberedelse til kongressen havde Sammenslutningen trykt 2.000 kopier af en 60 sider lang pamflet til deltagere og andre, og som indeholdt uddrag af *EIR's Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*, Lyndon LaRouches erklæring om en politisk strategi fra 2014, »De Fire Love«, samt en introduktion af Helga om udviklingerne i den Nye Silkevej, siden *EIR's* specialrapport blev udgivet i

2014, alt sammen med det formål at skabe materiale med dybdegående idéindhold for folk at studere. De tre spørgsmål, der blev stillet under Q&A-sessionen, var alle seriøse og lød i store træk som følger:

1. Hvilken form for kreditsystem ville blive skabt til den finansielle platform for opbygning af regional infrastruktur, såsom den bi-oceaniske jernbanekorridor?
2. Hvordan kan ændringer i Kinas økonomiske mentalitet transformere verden? Hvordan kan det være med til at løse problemer, der er opstået under den eksisterende økonomiske model?
3. Fr. Zepp-LaRouche, De er kendt som 'Silkevejs-ladyen'. Hvilke principper baserer De Dem på til udviklingen af dette koncept for en global model?

Betydelige sidste-øjeblikke, logistiske udfordringer måtte overvindes for at gøre det muligt for Zepp-LaRouche at tale for Sammenslutningen af Økonomers nationale kongres. Aftenen før kongressen åbnede meddeltes det, at Ucayali Universitetet, hvor kongressen skulle holdes, var blevet lukket af en strejke, som en del af en lærerstrejke mod nedskæringer i uddannelsesbudgettet, der blev gennemført på flere statslige universiteter i hele nationen. Kongressens arrangører, der var urokkeligt engageret for at skabe de nødvendige betingelser for en politik, således, at denne sydamerikanske transkontinentale jernbanekorridor kan bringe udvikling til deres folk, måtte med kort varsel flytte hele konferencen, og det lykkedes dem at træffe særlige foranstaltninger for, at internetadgang skulle være tilgængelig således, at Zepp-LaRouche kunne tale til dem live.

Foto: Pucallpa Plaza med San Martin springvand.

Rumforskning og klassisk kultur

– vi må genoprette den degeneration hos det amerikanske folk, der har fundet sted under Bush og Obama

Leder fra LaRouchePAC, 17. november, 2016 – I hele nationen, og i hele verden, træder ledende personer nu frem for at fastslå det potentiale, der nu præsenteres for USA og verden, for at gøre en ende på den død og ødelæggelse, der er blevet gennemtvunget under administrationerne Bush og Obama. General Harald Kujat, tidligere stabschef for det tyske Bundeswehr, har påpeget de drastisk forbedrede relationer mellem USA og Rusland, som Trump og Putin har sat i gang som grundlaget – og det eneste grundlag – for at løse de uhyrlige kriser i Ukraine og Syrien. Tidligere amerikanske ambassadør Chas Freeman, der også tidligere har været viceforsvarsminister, sagde i et interview med Ron Paul, at Trump »bør erindre sig, at han grundlæggende set har anført en revolution – han anførte en flok mennesker, som Hillary Clinton kaldte ynkelige, til at komme ud til stemmeurnerne og markere deres afvisning af 'politik som hidtil' i Washington, og til den rent ud sagt degenererede atmosfære i vores politiske kultur«. Han roste Trumps stærke insistensen på, at USA må gå sammen med Rusland og fokusere på at knuse ISIS i Syrien snarere end at vælte Assad for regimeskift i Syrien og tilføjede, at det var »rent ud sagt vanvittigt, at USA prætenderer, at vi har absolut fortrinsret i havene ud for Kina på ubestemt tid«

Fremkaldt af valgchokket er en politisk følsomhed ved at overvinde den amerikanske befolknings og de europæiske befolkningers accept af ledere, der sanseløst dræber hundreder af tusinder af mennesker og ødelægger hele nationer samtidig med, at de fordriver millioner fra deres hjem som flygtninge.

Men, hvad er da årsagen til denne tidligere blinde accept af sådan ondskab? Den må fastslås som værende lokaliseret i befolkningernes degenererede intellekt, i ødelæggelsen af de menneskelige, skabende evner hos folk, der i to årtier har været underkastet et kulturelt forfald. Når troen på menneskets videnskabelige evne til at »underlægge sig hele naturen«, både på Jorden og i Universet, fordømmes af 'de grønne' som en ødelæggelse af Moder Jord, og underholdning reduceres til narkotika, vold og perversionser; når skøn musik erstattes af pulserende støj – da er det muligt at overbevise folkeslagene om at lukke deres øjne for den rædsel, der begås i deres navn.

Nu er disse sind ved at blive vækket, både gennem den økonomiske ødelæggelse af deres liv, og gennem den revolutionerende ændring via valget, der giver et glimt af håb.

Som Lyndon LaRouche har sagt i mere end fyrre år, så er det i et sådant skæbnesvangert øjeblik i historien, at den optimistiske tro på menneskehedens potentiale for fremskridt kan og må genoprettes og sikre en fremtid for alle mænd og kvinder på vores planet, gennem videnskabelige fremskridt, der løfter vort blik mod stjernerne, og gennem skønheden i klassisk kunst og musik, »ved hvilken man kommer til frihed«, som Friedrich Schiller sagde.

Frihed, fra City of Londons og Wall Streets destruktive magt over de vestlige regeringer, er nu inden for rækkevidde i takt med, at parlamentarikere, slagte af forbløffelse, i Europa og USA konfronteres med det eneste alternativ til det bankerotte, vestlige finanssystems ukontrollable kollaps: en

Glass/Steagall-reform for at lukke de for-store-til-at-lade-gå-ned-spillebuler på Wall Street ned, og med en kreditpolitik i Hamiltons tradition, med princippet om national, dvs. statslig, bankpraksis til genrejsning af økonomien, rumprogrammet, videnskabelig forskning og internationalt samarbejde omkring nationsopbygning i hele verden, hvor den Nye Silkevej bringes til hele menneskeheden. (LaRouches Fire Økonomiske Love til USA's – og verdens – omgående redning.)

<https://www.youtube.com/watch?v=oYvdB5j1Flk>

Helga Zepp-LaRouche diskuterer strategi med aktivister fra LaRouchePAC, der er på vej til Washington, D.C., hvor hun understreger, at Trumps sejr og Clintons nederlag må ses som en del af et internationalt kursskifte. Det er nu op til os at sætte dagsordenen, begyndende med LaRouches Fire Love i traditionen efter Hamilton.

»Først og fremmest vil jeg gerne sige hej til jer. Dette er selvfølgelig en meget vigtig intervention, for valgresultatet i USA, som mange mennesker ikke så komme, er i realiteten en del af en global udvikling. Alle forklaringerne, som de amerikanske medier kommer med, er for det meste røgslør, eller en eller anden forloren forklaring, som f.eks., at det var FBI, der kostede Hillary valget, osv., osv.

Det, der i virkeligheden finder sted rent strategisk, er, at befolkningsmasserne i den transatlantiske sektor – i Europa, og i USA i særdeleshed – nu virkelig har fået nok af et Establishment, der vedvarende har handlet imod deres interesser. Det, de kalder »overløberstaterne« – menneskene i disse stater er ikke repræsenteret af det transatlantiske etablissement. Dette ved de, fordi, for dem, er livs- og arbejdsvilkårene i løbet af det seneste årti, kan man sige, men i realiteten i løbet af de seneste 50 år, kun blevet værre og værre. Folk er nødt til at have flere jobs samtidig for at få økonomien til at hænge sammen. Der har været mange

tilfælde, hvor deres sønner, og undertiden endda deres døtre, er blevet udsendt til Irak fem gange i træk og er kommet hjem, totalt nedbrudte. Så folk har oplevet, at livet bare bliver værre for dem, og at de med Washington/New York-etablissementet intet håb har.

Man så det samme fænomen med Brexit-folkeafstemningen i Storbritannien i juni måned; som også her ikke bare handlede om flygtningene, og ikke bare handlede om de mere åbenlyse spørgsmål, selv om disse spiller en vis katalyserende rolle; men, det var den samme, fundamentale følelse af uretfærdighed, og at der simpelt hen ikke længere findes en regering, der tager sig af det almene vel. Og uanset, hvilke forklaringer, de hoster op med, så vil dette ikke forsvinde, før situationen er forbedret, og god regering er genetableret i USA og Europa, og i andre dele af verden.

Det umiddelbart næste punkt, hvor den samme vrede med al sandsynlighed vil vise sig, er ved den forestående folkeafstemning i Italien – hvor man den 4. december vil have en folkeafstemning om en forfatningsændring og, som stemningen i øjeblikket er, som også vil blive en afstemning imod Renzi-regeringen. Renzi lovede først at træde tilbage; nu siger han, at han ikke vil træde tilbage: Under alle omstændigheder, så vil denne udvikling fortsætte, indtil man indsætter en forbedring.

Trumps valgsejr er selvsagt et åbent spørgsmål, for det står endnu ikke klart, hvad hans præsidentskab vil blive for ét; men, som Lyndon LaRouche har understreget næsten hver dag siden valget, så er dette ikke et lokalt, amerikansk anliggende. Dette er et globalt anliggende; det er et internationalt spørgsmål.

En af de væsentligste grunde til, at Trump vandt valget, er, at han, især i den seneste fase, havde understreget, at Hillary Clinton ville betyde Tredje Verdenskrig pga. hendes politik for Syrien, fordi hun ... foreslog en frontal

konfrontation med Rusland. Det var præcist at ramme hovedet på sømmet, for vi befinder os på en meget, meget farlig kurs for konfrontation med Rusland og Kina.

Under valgkampagnen har Trump gentagne gange sagt, at han ville have en anden holdning over for Rusland. Og siden han blev valgt, har han talt i telefon med både Putin og Xi Jinping og i begge tilfælde sagt, at han vil arbejde for at forbedre relationerne mellem USA og så Rusland og Kina, hhv. Dette er selvsagt ekstremt vigtigt; og det andet, ekstremt vigtige spørgsmål er: Vil han følge op på sit løfte om Glass-Steagall, hvor han især i byen Charlotte atter sagde, at han ville gennemføre Glass-Steagall?

Dette er virkelig hovedspørgsmålet. For kun, hvis man gør en ende på kasinoøkonomien, som er den virkelige årsag til krig, kan situationen i realiteten bringes tilbage på ret køl. Alle de progressive – Bernie Sanders, Elizabeth Warren og selv [Nancy] Pelosi – har allerede sagt, at de vil samarbejde med Trump, hvis han vil satse på dette økonomiske program med infrastruktur/jobskabelse/Glass-Steagall.

Vi bør lade tvivlen komme ham til gode; men, vi bør også være klar over, at hele Wall Street-slænget og de neokonservative i det Republikanske Parti vil gøre alt for ikke at få dette. Derfor må vi have denne intervention for virkelig at opdrage Kongressen og Senatet mht. det, der virkelig står på spil. Hele verden holder nu øje med – holder så at sige vejret – spørgsmålet, om der kommer en ændring til det bedre i amerikansk politik?

Det gør der forhåbentligt. Men det vil kræve alle forholdsreglerne. Glass-Steagall som den absolutte forudsætning, uden hvilken intet andet vil fungere; men det er ikke nok. For, vi taler ikke bare om en bankreform. Vi taler om et totalt nyt paradigme i det økonomiske system. Og dette nye paradigme må defineres af LaRouches Fire Love, som alle må sikre sig, at de forstår, når de skal udføre denne form for

lobbyvirksomhed.

For, Lyndon LaRouche har understreget, at nøglen er at øge arbejdskraftens produktivitet. Som følge af de seneste årtiers neoliberale, eller monetaristiske, politik, er denne produktivitet i den transatlantiske sektor faldet under punktet for break-even, hvor det går lige op. Dette er grunden til, at vi må have en nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton; vi må have en politik for statskredit; vi må have et internationalt kreditsystem, et nyt Bretton Woods-system; og vi må selvsagt have et 'win-win'-samarbejde mellem alle nationer omkring opbygningen af den Nye Silkevej – også internt i USA – så den bliver til en verdenslandbro.

Af ekstraordinær betydning er den fjerde af de Fire Love, der siger, at man ikke kan få en forøgelse af økonomiens produktivitet, med mindre man satser på et forceret program for at opnå fusionskraft; samt et internationalt program for udforskning af rummet. For kun, hvis man foretager denne form for avantgarde-spring i produktiviteten – fusionsteknologi vil bringe os en helt anden, økonomisk platform. Med fusionsfaklen vil vi blive i stand til at få sikkerhed i energiforsyningen til hele planeten; man vil få nye råmaterialer, fordi man vil blive i stand til at bruge ethvert affaldsprodukt, hvor man udskiller diverse isotoper og genskaber nye råmaterialer ved at sammensplejse isotoperne, som det skal gøres.

Så det repræsenterer et gigantisk, teknologisk spring. Det samme gælder for rumfartsteknologi, for det vil få samme virkning som under Apolloprogrammet, hvor hver investering i rumteknologi, i raketter, i andre nye materialer, gav 14 cents tilbage for hver cent, der blev investeret. Og alt fra computerchips til Teflon-køkkengrej, og alle mulige gavnlige resultater, opstod som biprodukter af rumforskning.

Og for at få verdensøkonomien ud af den nuværende tilstand, især i den transatlantiske sektor, må man have denne form for kursomlægning i retning af videnskabeligt og teknologisk

fremskridt og en forøgelse af **energigennemstrømningstæthed**. Og hele denne Grønne ideologi – som i virkeligheden er en ikke-udviklingsideologi – må erstattes; og verden må komme tilbage til den kurs, hvor det fysiske univers' virkelige, fysiske love er kriteriet for sandheden, og ikke en eller anden ideologi.«

Foto: Besætningen fra ekspedition 49, Shane Kimbrough, NASA-astronaut, sammen med Roscosmos-kosmonauterne Sergej Ryzhikov og Andrej Borisenko, og som alle i øjeblikket befinder sig om bord på den Internationale Rumstation, hvor de har arbejdet sammen i over fire måneder i kredsløb. [foto: NASA]

Succesfuld Yemen-demonstration i Stockholm med Schiller Instituttet

Schiller Instituttet var en af talerne ved en demonstration for at stoppe den hæslige krig imod Yemen, i en forenet front med en gruppe Yemen-aktivister og andre svenske organisationer fra venstrefløj og fredsbevægelsen. Demonstrationens hovedtema var »Stop aggressionskrigen mod Yemen« og også »Stop hungersnøden i Yemen – Løft blokaden nu!«, »Ingen svenske våben til Yemens slagtere«, »Støtte til Saudi-Arabien er støtte til terrorisme«, »Anerkend Yemens nye regering!« og »Genopbyg Yemen!« Demonstrationen fandt sted uden for det svenske parlament, Riksdag, den 10. nov., 2016, dagen efter, at Stockholm blev lammet af en snestorm, med 30 cm snefald på én dag, hvilket er det største snefald i november i 100 år. Aktivisterne holdt ud og demonstrerede i fire timer, med

bunkerne af sne, der hobede sig op ved vores demonstration, som eksotisk baggrund for fotografierne af demonstrationen.

Hovedparten bestod af 16 informationsborde med billeder fra ødelæggelsen, som saudierne bombarderede og det forfærdeligt hungersnødrampe folk har forårsaget, men også billeder af de hårdt ramte yemenitter 2 mio. mennesker store demonstration i hovedstaden Sana'a. Der blev uddelt flyveder og holdt taler på både arabisk og svensk. Blandt de ti talere tog Hussein Askary og Ulf Sandmark, begge fra Schiller Institutet, mikrofonen. Hussein holdt en bevægende tale om, hvorfor han demonstrerede. Han brugte et fiktivt eksempel, med en ung, yemenitisk pige ved navn Amal (Håb). Hun kunne om tyve år være udenrigsminister i Yemen og møde en svensk diplomat ved en fredskonference. Hussein spurgte, hvad hun ville sige om Sverige om 20 år, afhængigt af, hvad svenskerne gør i dag?

Hvad der var meget vigtigt i denne demonstration var, at den kunne afholdes sammen med en organisation for et venstrefløjblad, to organisationer for solidaritet med Syrien, en menneskerettighedsgruppe for læger og en svensk fredsorganisation.

To gange blev parlamentarikerne inviteret til demonstrationen, men ingen dukkede op. Men de kender med sikkerhed til den. Demonstrationen fandt sted fra daggry og til ud på natten, hvor fakler oplyste stedet på en meget dramatisk måde. En ny række taler blev holdt, og da demonstrationen skulle til at slutte, tog yemenitterne mikrofonen og holdt den ene tale efter den anden. Nationalsangen blev atter spillet, så vel som også yemenitiske sange. Sluttelig begyndte vi at danse de yemenitiske danse i sneen og brugte faklerne i stedet for de traditionelle yemenitiske knive.

Mange flyveblade blev uddelt, og folk stoppede hele dagen for at se skiltene og diskutere. Flere kontakter, der var blevet mobiliseret over de social medier, dukkede op.

Dokumentation:

Saudisk folkemord i Yemen truer 7 mio. mennesker med sultedøden

5. nov., 2016 – Ifølge saudisk tankegang er krigen i Yemen udelukkende houthiernes og den tidligere yemenitiske præsident Ali Abdulah Salehs ansvar, for at have nægtet at acceptere den »legitime« regering af Abd Rabbuh Mansur Hadi, der i øjeblikket er i eksil i Saudi-Arabien. Faktisk skriver en vis dr. Muhammad Yehya al-Faal, i en Goebbels-lignende klumme i *Saudi Gazette*: »Det [saudiske] Kongedømme og dets allierede, der danner koalitionen, elsker det yemenitiske folk og Yemen og har aldrig ønsket denne krig.«

Det, som saudisk »kærlighed« til Yemen betyder for det yemenitiske folk, blev klart forklaret den forgangne uge af folk fra FN's nødhjælpsprogram og FN's Fødevarehjælp, som rapporterede, at 7,1 mio. yemenitter trues af hungersnød. »Yemen er kun ét skridt fra hungersnød«, sagde FN's nødhjælpschef Stephen O'Brien tidligere på ugen, rapporterer *VICE News*. Firs procent af Yemen har i øjeblikket behov for humanitærhjælp, og 19 af landets 22 distrikter har nået et kriseniveau af manglende sikkerhed for fødevareforsyningen, iflg. FN's Fødevarehjælp. På grund af lukning af lufthavnen i hovedstaden Sana'a, den saudiskledede koalitions blokade af grænserne og gentagne bombninger af gårde, brønde og landbruget, er forsyningerne af fødevarer svundet ind.

»Fejlernærede børn overstiger vore centres kapacitet«, sagde George Khoury, direktør for FN's afdeling for koordinering af humanitære anliggender i Yemen, til *VICE News*. »Alt imens de fjendtlige handlinger er én faktor i dødsfaldene og drabene, så er den største faktor ikke krig i Yemen. Folk dør i stilhed hver dag, pga. fejlernæring.«

Fejlernæring er i færd med at gøre befolkningen mere sårbar over for sygdomme, i et land, hvor sundhedsvæsenet, som det var, stort set er kollapsedet. Verdenssundhedsorganisationen mener, der er flere end 1.400 tilfælde af kolera i landet, siden et udbrud blev erklæret for tre uger siden. »Hvis det internationale samfund ikke griber ind nu, kunne vi stå med en stor, stor humanitær katastrofe«, sagde Khoury. »Den udfolder sig allerede her i Yemen.«

Info/historie:

Saudi Arabien lancerer massiv terrorbombardement af Yemen

Rapport fra LaRouchePAC, 26. marts, 2015.

Arven fra Bush-Obama slår til igen. Saudi-Arabien lancerer terrorbombardement imod det yemenitiske folk.

Et desperat Saudi-Arabien og allierede, der iflg. rapporter modtager logistisk støtte og efterretningsstøtte fra USA, lancerede et massivt luftbombardement af Yemens hovedstad, Sana'a, samt flere andre byer. Dusinvis af borgere og soldater er blevet dræbt. De 100 sortier af »Operation Firmness Storm« skete som reaktion på den massive sejr fra de nationale styrker under ledelse af Al-Houthis og deres Ansarullah bevæbnede grupper side, som det i løbet af få dage lykkedes at overtage landets sydlige del. De havde overtaget hovedstaden Sana'a i september, 2014.

Saudierne og deres allierede har udbredt løgne, der går ud på, at det, Ansarullah gjorde, var et »shi'a kup« imod præsident Abedrabbo Mansour Hadis legitime regering. Begge påstande er det pure løgn. Al-Houthier, der er Zeidi-shi'aer, reagerede

sidste juni som en national styrke for at forene folket imod en korrump regering og Saudi-fabrikeret, politisk aftale, der holdt landet splittet og korrruptionen i live. Houthierne støttes af ungdommen fra revolution af 2011 (og som ikke er shi'aer), af de tidligere væbnede styrker, der stadig er loyale over for den tidligere præsident Ali Abdullah Saleh (der ikke er shi'aer), af mange politiske partier (socialistiske og nationalistiske, der ikke er shi'aer), af mange sunni-stammer (der ikke er shi'aer) og af en stor gruppering af de sydyemenitiske »separatist«-bevægelser (der ikke er shi'aer). I løbet af få måneder lykkedes det Al-Houthierne og deres allierede at rense store dele af landet for al-Qaeda-terrorister, hvilket det ikke er lykkedes USA og dets allierede at gøre i løbet af mere end 10 år. De havde i de seneste dage truet med at fjerne al-Qaeda og ISIS totalt fra Sydyemen. De havde lanceret en national dialog mellem alle de ovenfor nævnte parter for at danne en national regering og reformere forfatningen.

Saudi-Arabien og de andre Golfstater, i samarbejde med Obama-administrationen og briterne, forsøgte igen at splitte nationen i sidste måned, hvor de trak deres ambassader ud af Sana'a og flyttede dem til Aden, hvor Hadi var flygtet til fra husarrest og hævdede at repræsentere en legitim regering. Hadis embedsperiode som præsident sluttede i februar 2014 og blev forlænget for et år, og han kan således ikke hævde at være præsident længere.

Nu, hvor Ansarullah og deres allierede har overtaget Aden den 25. marts, trådte saudierne til for at ødelægge den yemenitiske nation og fjerne ethvert håb om en national dialog. Et republikansk Yemen, med en religiøst tolerant kultur, har været Wahhabi al-Sauds værste mareridt, da de er forbundet af lange grænser og af historiske kontakter ind i Saudi-Arabien.

Det, der gjorde tingene mere komplicerede, var den iranske skjulte og åbenlyse støtte til Al-Houthierne, hvilket

bekræftede for dem, der var udsat for den saudiske propaganda, at Al-Houthier var iranske/shi'itiske agenter. Saudierne og Golfstaterne har lagt pres på Egypten om at støtte anti-Houthi-kampagnen, idet de har brugt Egyptens bekymring over passagen til den vitale Suezkanal fra Yemens Bab el-Mandib-stræde, når houthierne når frem til Taaz i det sydvestlige Yemen, hvilket de gjorde sidste tirsdag, den 24. marts. Uden en international og regional, egyptisk/iransk diplomatisk intervention, vil ikke alene Yemen, men hele den Arabiske Halvø stå i flammer. Shi'a-minoriteter i Saudi-Arabien og Bahrain kan mobiliseres til at destabilisere saudierne. Iran, den største såkaldte shi'a-magt i området, har været låst fast i diplomatiske forhandlinger med USA over atomprogrammet og ophævelse af sanktionerne. Saudierne har regnet med, at iranerne ikke ville intervenere direkte for ikke at sabotere deres chancer for succesrige forhandlinger før deadline den 31. marts. Dette kan vise sig at være en alvorlig fejlberging.

Supplerende materiale:

Erklæring fra Sana'a.

Saudi-Arabiens angreb på det yemenitiske folk truer BRICS-planen for verdensfred.

Det, der skete i de tidlige morgentimer den 26. marts 2015, kun to dage før det planlagte Arabiske Topmøde i Sharm el-Sheik (Egypten), var en systematisk terrorhandling og en aggression imod det yemenitiske folk under mørkets vinger, der dræbte og lemlæstede ubevæbnede mennesker, kvinder, børn og ældre. Dette angreb støttes af en international alliance, der er hysterisk pga. kollapset af dets imperialistiske

verdensorden, der er baseret på at suge blodet ud af, og udplyndre, andre nationers resurser, og på krænkelse af deres rettigheder.

Denne terrorhandling afslører tydeligvis en plan for systematiske, internationale krænkelser af menneskerettighederne hos folket på yemenitisk jord, og for udenlandske kræfters indgriben i en suveræn og fri nations anliggender. Forudgående fandt der mistænkelige og illegale træk sted i de internationale magtkorridorer for at beskytte ISIS og al-Qaeda og deres partnere. Denne operation »Firmness Storm« er den seneste af denne alliances konspiratoriske handlinger imod verdens fredssøgende nationer.

Det afslører klart falskheden i den såkaldte Riyadh-dialog, hvor der ikke er basis for dialog, og som endelig tog masken af gennem denne overlagte aggression for at føje den til de andre sår, der er tildelt det yemenitiske folk gennem deres forudgående planer. Disse allierede dækker over det faktum, at de er skaberne af terrorisme, og deres handlinger i dag føjer sig til den lange liste af saudiske forbrydelser, ikke blot som finansierer af terrorisme, men i realiteten som dem, der har patentet på terrorisme.

Dette kræver, at dette system opløses én gang for alle, for at skåne verden for dets ondskab. En kraftig fordømmelse må rettes mod dem, der støtter denne aggression, der tilsigter at holde dette system i live. Denne handling nedbryder alle saudiske påstande om, at Kongedømmet og dets allierede er dem, der bygger fred i verden. Dette er ikke blot en trussel mod områdets sikkerhed, men også mod BRIKS-systemet, fordi det vil slå bremserne i for Silkevejsprojektet ved porten til Yemen.

Barmhjertighed for martyrernes sjæle og heling til de sårede!

Hilsener til de modige kæmpere og modstandskræfter i Yemen og i hele verden!

En varm velkomst til de børn, der endnu ikke er født!

Jeg overgiver jer og mig selv i Allahs hænder.

26. marts, 2015.

Fouad al-Ghaffari.

Fouad al-Ghaffari er en tidligere diplomat, tidligere leder af kontoret for Ministeren for Menneskerettigheder 2012-2014, stifter af Gedar (en organisation for menneskerettigheder og civile samfundsinteresser). Han er også medunderskriver af Schiller Instituttets Appel for USA's og Europas tilslutning til BRIKS.

Bashar al-Assad: Trump kunne blive Syriens naturlige allierede, hvis han gør alvor af sit løfte om at nedkæmpe terrorisme

16. nov., 2016 – Den syriske præsident Bashar al-Assad sagde i går i et interview til Portugals RTP statslige Tv-station, at USA's nyvalgte præsident Donald Trump vil blive en »naturlig allieret«, hvis han gør alvor af sit løfte om at nedkæmpe »terrorister«, iflg. en iransk Tv-nyhedsrapportering samme dag, som rapporterede om Assad-interviewet.

Assad uddybede: »Vi kan ikke sige noget om, hvad han vil gøre, men hvis ... han vil bekæmpe terroristerne, vil vi selvfølgelig blive allierede, en naturlig allieret i denne henseende med

russerne, med iranerne og med mange andre lande.«

Assad sagde, at han bød Trumps kampaneløfte velkomment, om, at USA skulle fokusere mere på at bekæmpe Daesh (ISIS) terrorgruppen. Selv om Trumps kampaneløfte var lovende, spurgte Assad: »Kan han levere? Hvad med de udlignende kræfter i administrationen og massenyhedsmedierne, der var imod ham? Hvordan kan han håndtere dette?«

Assad tilføjede: »Det er derfor, vi er meget forsigtige med at vurdere ham, især, da han ikke tidligere har haft en politisk position.«

Nyheden rapporterede ligeledes, at, i et interview i marts måned, sagde Trump, at USA's »fremgangsmåde med at bekæmpe Assad og Daesh samtidigt var vanvid, idioti. Man kan ikke bekæmpe to mennesker, de bekæmper hinanden indbyrdes, og bekæmpe dem samtidigt. Man må vælge den ene eller den anden«.

Foto: Syriens præsident, Bashar al-Assad.

Trump skal efter sigende overveje en genoplivelse af Kerry/Lavrov-aftalen om Syrien

16. nov., 2016 – *Washington Times* rapporterede i går, at den nyvalgte præsident Donald Trump overvejer at genoplive planen om fælles militære operationer med Rusland imod al-Nusra-terrorgruppen. Udenrigsministrene for USA og Rusland, hhv.

John Kerry og Sergej Lavrov, havde udarbejdet aftalen sidste september efter måneders forhandling, men den blev næsten omgående saboteret af forsvarsminister Ash Carters Pentagon med bombardementet af syriske tropper i det østlige Syrien mindre end en uge efter, at aftalen trådte i kraft.

Pensionerede generalløjtnant Michael Flynn, tidligere chef for Forsvarets Efterretningstjeneste (DIA) og Trumps nationale toprådgiver, råder efter sigende Trump til at satse på en ny æra for amerikansk-russisk, militært samarbejde.

»Vi var klar til at gå i gang, og vi kan blive klar til at gå i gang igen«, sagde en amerikansk embedsperson fra forsvaret.

En embedsperson fra Udenrigsministeriet sagde på denne baggrund, at »Obama-planen« (i realiteten Kerry/Lavrov-planen), der i september måned opfordrede til skabelsen af et Fælles Integrationscenter, med base i Genève og med personel bestående af russiske og amerikanske, militære embedsmænd, efter al sandsynlighed ville blive forelagt den tiltrædende administration. Udenrigsministeriet har rent faktisk mindst to gange i den forløbne uge bekræftet, at diskussioner mellem amerikanske og russiske officerer fortsat har fundet sted i Genève, på trods af selve aftalens fiasko. Embedspersonen understregede imidlertid over for *The Times*, at der ikke er nogen, der ved, om Trump og hans endnu ikke udnævnte, nationale sikkerhedsteam vil acceptere planen.

»Det er alt sammen spekulationer på nuværende tidspunkt«, sagde embedspersonen og tilføjede, at det ikke står klart, »om de vil bevare strategien, som den er, nape lidt af den, revidere den eller fuldstændig skrotte den«.

Foto: John Kerry (venstre) og Sergej Lavrov, hhv. USA's og Ruslands udenrigsminister, udarbejdede i september måned en aftale om fælles militære operationer i Syrien til bekæmpelse af terroristerne.

Bulgarien kunne blive en bro mellem Rusland og den Europæiske Union

16. nov., 2016 – Valget af Rumen Radev som præsident for Bulgarien kunne åbne op for en vej, hvor Bulgarien bliver en bro mellem Rusland og den Europæiske Union, iflg. en udtalelse fra et bulgarsk medlem af EU-parlamentet. Det bulgarske medlem af parlamentet, Momchil Nekov, fra Socialistpartiet, sagde til Sputnik: »Jeg håber inderligt, at relationerne mellem Moskva og Sofia bliver varmere. Jeg er fuldt ud overbevist om, at Bulgarien kan blive en bro mellem Bruxelles og Moskva. Rusland er en partner, og jeg mener, vi bør kommunikere på normal vis i en ånd af velvilje og samarbejde.«

Radev er tidligere kommanderende over Bulgariens luftvåben og har, i modsætning til den fratrædende præsident Rosen Plevneliev, der har lagt sig i slipstrømmen af EU's anti-russiske linje, været fortalere for at droppe EU's sanktioner mod Rusland og opbygge tættere bånd til Moskva, for at hjælpe Bulgariens pressede økonomi. Han roste også den nyvalgte, amerikanske præsident Donald Trump for at »søge mere dialog« med den russiske præsident Vladimir Putin.

Med hensyn til sanktionerne sagde Nekov: »De gensidige sanktioner gør ikke noget godt for nogen af parterne; de præsterer intet, så jeg kan ikke se nogen mening i at forlænge dem eller have dem.«

Nekov, der bemærkede valgsejren for det Socialistiske Partis kandidat Igor Dodon, som også er kendt for sin venligtsindede holdning til Rusland, kritiserede medierne for at kalde valget

af Dodon for en »sejr for Rusland og et nederlag for den Europæiske Union«, og for at referere til både Radev og Dodon som »pro-russiske kandidater«.

»Jeg mener, at dette er en form for propaganda, der forsøger at rejse mure, hvor vi behøver broer. Vi bør ikke glemme, at det er bulgarerne og moldoverne, der direkte vælger deres præsident, og ikke nogle politikere eller medierepræsentanter fra Vesten«, sagde Nekov. »Jeg mener ikke, at bulgarerne er skuffede over EU. Bulgarnes klager er relateret til det globale kaos, der har direkte og indirekte virkninger på dem«, understregede han.

Foto: Tidligere bulgarske kommanderende over Luftvåbnet, generalmajor Rumen Radev, kandidat fra Socialistpartiet, vandt valget til Bulgariens præsidentembede med 59,4 % af stemmerne.

Trump og Putin kan, og må, knuse terrorisme i Syrien – og globalt

Leder fra LaRouchePAC, 16. november, 2016 – I kølvandet på Trumps produktive diskussioner over telefon med Vladimir Putin og Xi Jinping i denne uge, og den politiske bortgang af Obamas (og Hillarys) krigsplaner, er der intet til hinder for, at disse tre, store nationer kan samarbejde om at knuse den britisk/saudisk-sponsorerede terrormaskine internationalt, med begyndelse i ISIS og al-Nusra i Syrien. »Der er ingen anden måde at gøre det på«, sagde Lyndon LaRouche i dag. »Putin står i centrum for dette. Enhver hæmning af dette må forhindres.«

Den amerikanske befolkning er hastigt i færd med at indse, at

det lange mareridt med økonomisk forfald, epidemien med narkotika og selvmord, evindelige krige og den ærefrygtindgydende trussel om atomkrig, endelig kunne være forbi. Otte år med Bush og Obama er ved at være slut. Det er stadig uklart, om Donald Trump vil lægge sin populisme til side til fordel for at gennemføre Glas-Steagall og knuse Wall Streets magt over USA's regering og økonomi – som han har lovet, han ville gøre. Det vil afhænge af, om det amerikanske folk mobiliserer sig selv til støtte for en løsning – og ikke blot en afvisning af de seneste otte års ondskab. Denne løsning ligger nu foran dem, i form af **LaRouches Fire Love**: Glass-Steagall; en genindførelse af nationalbankvirksomhed; en afslutning af monetarisme til fordel for et kreditsystem i Hamiltons tradition, til finansiering af infrastruktur inden for landbrug og industri, uddannelse og sundhedssektoren; og en genindførelse af videnskabelig udvikling, begyndende med et genoplivet NASA-rumprogram og stærkt udvidet forskning inden for fusionskraft.

I dag ankom hold af aktivister fra New York, Baltimore og Virginia til Kongressen med krav om ikke at vente til Trumps indsættelse, men derimod handle i denne 'lame duck'-overgangsperiode for at gennemføre Glass-Steagall og de Fire Love. Det Demokratiske Parti er i oprør efter de tæsk, de fik i valgene til præsidentskabet og Kongressen, men meldinger fra LaRouche-aktivister i hele landet lyder på, at mange demokrater langt om længe ser den kendsgerning i øjnene, at Obama og Hillary Clinton havde tilsluttet sig de republikanske neokonservative, der ikke tjener den amerikanske befolkning, men Wall Street og krigsmaskinen. Trumps afvisning af både Obama og de republikanske neokonservative, med samt deres krigsplaner, under sin kampagne, skabte et tilflugtssted for demokrater, der så ondskaben med Obamas drabsmaskine.

De neokonservatives »unipolære« verden – med Obamas udtryk, »vi sætter reglerne« – har beviseligt skabt USA's og dets EU-allieredes totale isolation internationalt. I Europa går

valgene, efter Brexit, imod EU-diktaturet og for en genopretning af bånd til Rusland, som det ses i Bulgarien og Moldova. Tyrkiets udenrigsminister sagde i dag, at hans land føler en sådan lede over de europæiske ledere, der truer med at smide det ud af NATO eller afslår dets anmodning om optagelse i EU, at de planlægger en folkeafstemning om nationens forhold til EU – en »Tyrkxit«.

Et alternativ viser sig klart. Med sit »Nye Paradigme« centreret omkring politikken for den Nye Silkevej, rejste Xi Jinping i dag til Sydamerika, hvor Ecuador, Peru og Chile vil være vært for statsbesøg, og hvor han også vil deltage i APEC-topmødet i Peru. Ecuadors præsident Correa lovpriste Kinas rolle i at transformere hans lands fysiske økonomi i løbet af det seneste årti og beskrev det aktuelle besøg som »det vigtigste besøg af noget statsoverhoved i Ecuadors historie«.

☒ Den samme entusiasme for et nyt paradigme ses i hele Afrika og Asien, og i stigende grad også i Øst- og Vesteuropa. Overalt grunder folk på en fremtid, hvor USA ikke længere truer med krige og undergravning gennem »farvede revolutioner«, men som i stedet går med i BRIKS, AIIB og den Nye Silkevej om opbygning af en fremtid for hele menneskeheden. Dette potentiale må realiseres, især i selve USA. Et vindue mod muligheder åbner sig for os, men det kunne være kortvarigt, og med utænkelige konsekvenser, hvis vi mislykkes.

Foto: Gipsmodellen af Frihedsstatuen (Statue of Freedom), bronzestatuen på toppen af Capitols kuppel, står i Capitols Emancipation Hall.

Silkevejsdynamikken øger presset på tyskerne for at ændre politik og modernisere kapaciteten for flod- og jernbanefragt

15. nov., 2016 – Ved »Vandvej Rhinen«-begivenheden den 14. nov. i Düsseldorf, arrangeret af de fire Rhinstater Nordrhein-Westfalen, Hessen, Rheinland-Pfalz og Baden-Württemberg, talte flere af talerne om den kinesiske Silkevejsudfordring for Tyskland og Europa for at gøre deres transportinfrastruktur egnet til fremtidens fragtvolumener. Talere angreb forhindringer fra miljøbevægelsen og bureaukratiet, så vel som også forbundsregeringens inertie vis-à-vis gennemførelsen af afgørende infrastrukturprojekter, så som den længe tiltrængte fordybning af Rhinens flodleje og moderniseringen af sluserne på Rhinens bifloder.

Rhinkorridoren fra Rotterdam, Holland, og til Genova, Italien, er i færd med at blive bragt i form af hollænderne og belgierne, og schweizerne har bidraget med Gotthard-basistunnellen; det, der mangler, er en opgradering langs den tyske del, især jernbanefragtruten langs med Melleste Rhindal, hvis kapacitet er årtier bag efter nutidens krav, for slet ikke at tale om fremtidens forventede massive forøgelse af fragtvolumener. Hvis de tyske vandvejs- og jernbanekorridorer ikke opgraderes i tide, vil fragten komme ud på veje og motorveje med indbyggede, konstante trafikpropper.

På samme måde arbejder Tyskland og Bulgarien ikke på Donauvandvejen, der ville have en betydelig kapacitet til godstransport mellem området omkring Sortehavet og

Centraleuropa, hvorimod østrigerne gør en masse, og rumænerne også for nylig er gået i gang. Også her gør østrigerne og kineserne, med projekter i flere af balkanlandene, en masse for at forbedre jernbanekorridorerne mellem den græske havn i Piræus, som Kina har investeret stort i, og Wien, men den tyske del er stadig inaktiv. Når det græske nav for skibscontainere i Piræus bliver fuldt ud operationelt, vil enorme mængder fragtvolumen søge en vej ind i Europa – hvis Donau ikke til den tid er klar, vil fragten komme ud på dårlige veje og jernbaner, som EU også har forsømt at opgradere. Igen er Kina trådt til med det, der burde have været en europæisk opgave.

Rhinen-Alperne-korridoren tegner sig i øjeblikket for 13 % af den europæiske befolkning, 19 % af europæisk BNP og behandler 1 mia. tons fragt årligt.

Italien har nedlagt veto imod EU-budget

15. nov., 2016 – For første gang nogensinde har Italien nedlagt veto imod EU-budgettet og henviser offentligt til »Trump-effekten« som motivering for handlingen. Den italienske regering anklagede EU for at tilsidesætte italienske krav om »immigration, sikkerhed, ungdomsarbejdsløshed og forskningsprogrammer«, erklærede den italienske EU-minister Sandro Gozi i Bruxelles og understregede: »Vi er dødtrætte af et Europa, der er småt med store ting, og stor med små ting, og vi er overbevist om, at, hvis Europa ikke ændrer sig, så står vi over for begyndelsen til europæisk disintegration. Vi har brug for et kæmpechok; alarmklokken ringede med Brexit, og vi sov; den burde ringe med Bratislava, og vi sov; nu siger

mange, at den ringer med Trump: hvis vi ikke ønsker at dø af søvnløshed, må vi hellere bruge den til at forandre Europa.«

Premierminister Matteo Renzi, der talte fra Catania, Sicilien, sagde: »De ønskede at overlade det til sicilianerne at bære byrden af immigration, af at redde tusinder af liv og tage sig af løsninger og de komplekse problemer. Dernæst fylder de penge i europæiske lande, der ikke alene afviser en aftale, de selv har skrevet under på, men endda bygger mure med vores penge.«

Mange anklager Renzi for valgpropaganda, beregnet på at vinde folkeafstemningen om en forfatningsændring den 4. december. Dette er sandt; men Italiens veto lægger imidlertid et hidtil uset pres på EU og kunne faktisk føre til dens snarlige disintegration.

Kinas voksende økonomiske relationer med Peru og Chile varslers om rigdom for Latinamerika

15. nov., 2016 – Idet de citerede en nyhedsrapport i *Xinhua* i dag, rapporterer Sputnik, at kinesiske og peruvianske virksomheder har underskrevet aftaler til en værdi af \$2 mia. inden for landbrug, tekstil, medicin, metaller, mineraler og andre industrier, på sidelinjerne af denne uges APEC Forum, der begyndte den 14. nov. I underskriftsceremonien skal der have deltaget flere end 100 regeringsfolk og folk fra virksomhederne.

Aftalerne er en del af en relation mellem Kina og Peru, der er under udvikling. Kinas præsident Xi Jinping, der vil være i Peru til både et statsbesøg og for samtidig at deltage i APEC-topmødet den 19.-20. nov., før han fortsætter til Chile til et statsbesøg, vil fremme de kinesisk-peruvianske relationer, sagde den kinesiske ambassadør til Peru, Jia Guide.

»Med en investering i Peru på mere end \$14 mia., er Kina ligeledes landets største handelspartner, eksportdestination og kilde til importerede varer«, skrev Jia i en artikel, der blev udgivet i *Peoples Daily* i dag, og han tilføjede, at »flere end 170 kinesiske virksomheder har investeret og udviklet virksomheder på peruviansk jord«. Han tilføjede, at Peru er det eneste latinamerikanske land, der har etableret et omfattende, strategisk partnerskab, så vel som også en omfattende frihandelsaftale, med Kina. Fra Chile sagde udenrigsminister Heraldo Muñoz til *Peoples Daily*, at hans land forventer mere kinesisk investering og bilateralt samarbejde inden for sådanne områder som uddannelse af personel, udvikling af teknologi, rumforskning, fornybar energi og modernisering af landbrug og minedrift, blandt andre områder. Han sagde også, at Chile ser frem til, at kinesiske selskaber deltager i byggeriet af den bi-nationale Agua Negra-tunnel, også kendt som »de to oceaners tunnel«, der vil forbinde Chile med det nordlige Argentina og derfra videre frem til Atlanterhavet.

I et interview i dag med Kinas CCTV, hvor han blev spurgt om Kinas initiativ for Bæltet-og-Vejen (OBOR), understregede den chilenske ambassadør til Kina, Jorge Heine, at Latinamerika må blive en del af dette kinesiske initiativ for »yderligere at forbinde landene i det globale Syden indbyrdes« – den sydlige halvkugle. At bygge bi-oceaniske korridorer er én måde at styrke denne indbyrdes forbundenhed, sagde han.